

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

HANNAH BONAM-YOUNG

*New York Times bestselling author of
People Watching*

Time Will

TELL

POSTAGE
PAID

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

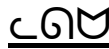
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

AMAZON ORIGINAL STORIES

HANNAH BONAM-YOUNG

Time Will
TELL

HANNAH BONAM-YOUNG'IN DİĞER ESERLERİ

En yakın akraba

Senin Yanında

Gerçeği Açıklığa Kavuşturmak

Tehlikeli Durumda

Ormanın Dışında

İnsanları İzlemek

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Hannah Bonam-Young
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories,
Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S.à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662537967 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © jointstar, © MM_photos / Shutterstock; © mjirodafotografia / Getty

*Her Martha ve Bonnie için. Sevginiz görülmeyi
hak ediyordu.*

İÇİNDEKİLER

[Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar](#)

[Birinci Bölüm: Gürcistan](#)

[Umarım bu...](#)

[İkinci Bölüm: Gürcistan](#)

[Ne heyecan verici...](#)

[Rahatladım...](#)

[Haklısın...](#)

[Çok mutluyum...](#)

[Demek istediğim...](#)

[Üçüncü Bölüm: Gürcistan](#)

[Bilmiyorum...](#)

[Bu bir sürpriz...](#)

[Şu anda saat ...](#)

[Özür dilerim...](#)

[Bu,...](#)

[Ben ortada kalmış durumdayım...](#)

[Evet, bu bir...](#)

[Çok memnun oldum...](#)

[Teşekkürler ...](#)

[Dördüncü Bölüm: Callum](#)

[Beşinci Bölüm: Callum](#)

[Zaman Kapsülü Keşfi ...](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

YAZAR HAKKINDA

USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZAR HANNAH BONAM-
YOUNG'DAN

Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar

Kader gizemli yollarla işler ve Sevgililer Günü'nde özellikle yaramazlık yapar. Kazara Zoom çökmelerinden mezarlıkta dirilişlere kadar, altı sevilen romantizm yazarı size giderek daha ateşli ikinci şanslar içeren bir koleksiyon sunuyor.

Christina Lauren'ın Accidental Yours adlı eseri 🌶️

Pazarlama danışmanı Veronica yanlışlıkla yanlış Zoom toplantısına katıldığında, şirketin ilgi çekici CEO'sundan bir iş teklifi aldığı anda şok olur. Profesyonel e-posta alışverişleri hızla flörtleşmeye dönüşür, ancak Veronica'nın zihni sürekli çekingen ama yakışıklı yeni komşusuna kaymaktadır. Sevgililer Günü yaklaşırken, bazen en olasılık dışı tanışmaların mükemmel bir eşleşmeye yol açabileceğini keşfedecektir.

Zaman Görecek, Hannah Bonam-Young 🌶️

Bir tarih öğretmeni, vefat eden büyükannesinden 1950'lerdeki gizli bir aşk ilişkisini anlatan bir mektup aldığı anda, bu onu onlarca yıl önce saklanmış bir zaman kapsülüne götürür. Ancak her şeyi değiştiren, büyükannesinin kayıp aşkının çekici torunudur. Bu olay,

bazen kalbin tam olarak nereye ve ne zaman ait olduğunu bildiğini kanıtlar.

Julie Soto'nun İkinci Perde ***Romantizm***

Gıda zehirlenmesi nedeniyle Sevgililer Günü gösterisi *Oklahoma!*'nin başrol oyuncusu sahneden çekilince, televizyon yıldızı Colby J. Turner gösteriyi kurtarmak için devreye girer. Ancak başrol oyuncusu Bex Hardgrave için bu son dakika oyuncu seçimi, beklediğinden daha fazla drama anlamına gelmektedir. Sekiz yıl önce, sahnedeki kimyaları gerçek hayatta da bir aşk ateşini yakmıştı, ta ki bir yanlış anlaşılma perdeyi kapatana kadar. Gösteri zamanı yaklaşırken, Bex ve Colby ikinci şanslarını hak eden bir aşkın ayakta alkışlanmayı hak edip etmediğine karar vermek zorundadır.

Trilina Pucci'nin Aşk İçin Bir ***Oyun***

Yıllar önce, üniversitede sahnelenen *Romeo ve Juliet* oyununda, Rory ve Oliver kader onları ayırmadan önce unutulmaz bir sahne öpücüğü paylaşmışlardı. Şimdi, Sevgililer Günü'nün hüznünü brunch'ta unutmaya çalışırken, eski Romeo'sunu, altın rengi şort ve kanatlardan başka bir şey giymeden, aşk acısı çeken kalabalığa Cupid rolünü oynarken görür. Aralarındaki kimya hâlâ kıvılcım saçıyor, ancak bu eski başrol oyuncularını, ikinci şanslarını gerçek bir aşka dönüştürmek için Shakespeare'in rehberliğinden daha fazlasına ihtiyaç duyacaklar.

Catherine Cowles'ın Sevgililer Günü'ne Ölüm 🌶️🌶️

Erkek arkadaşının ihanetinden sonra, Maia St. James'in en son istediği şey Sevgililer Günü'dür. Ancak arkadaşları onu bir dağ kulübesinde düzenlenen "Sevgililer Günü'ne Ölüm" maskeli balosuna sürüklediğinde, maskeli bir yabancıyla öpüşür ve onun eski erkek arkadaşının ağabeyi olduğunu fark eder. Bir konuk öldürülünce, parti ölümcül bir gizeme dönüşür. Artık Maia, ikinci aşk şansını kaybetmeden önce katili ortaya çıkarmak zorundadır.

Navessa Allen'ın Valentine's Slay adlı eseri 🌶️🌶️🌶️🌶️

Louisiana mezarıcı Noah Evans'ın Sevgililer Günü gecesi vardiyası, lise aşkı Emma'nın yeni kazılmış mezarından çığlık atmaya başlamasıyla beklenmedik bir hal alır. Ölümcül bir aile komplosunu ortaya çıkarırken, Noah ve Emma eski aşkların ikinci kez daha da ateşli olduğunu keşfederler, özellikle de biri onları öldürmeye çalışırken.

♥ * Heat Scale Key ♦ ♥

Explicit dark romance

Romantic suspense with moderate steam

Classic contemporary romance

Sweet romance with witty banter

Birinci Bölüm: Gürcistan

Bazı e-postaları yazmaya başlamadan önce parmaklarınızı kırmanız gerekir. Bu e-posta *kesinlikle* onlardan biridir.

"Tamam," diyorum sınıfımdaki son sınıf öğrencilerine, masamda otururken boynumu sağa sola uzatıp parmaklarımı klavyeye indirirken, "haydi bakalım!"

Dr Lewis, yazıyorum. Umarım bu—

"Bekle! Bayan Anderson, konu satırını yazmayı unuttunuz!" En sevdiğim üçüncü öğrencim Zoe, dizüstü bilgisayarımın yansıtıldığı akıllı tahtayı işaret ediyor. "Bize *her* e-postanın bir konu satırı olması gerektiğini söylemiştiniz." Zoe sıralamada yükseliyor olabilir. Genellikle ikinci sırada olan Ornell, benim kronik olarak çevrimiçi referanslarına ve esprili diline ayak uyduramayan yaşlı meslektaşlarıma yönelik olan çok fazla eleştiri yöneltiyor.

"Özellikle de bu adam senin kim olduğunu hiç bilmiyor," diye yanındaki öğrenci Drake alaycı bir şekilde söylüyor. "Rastgele bir kadından gelen spam dolu bir e-postayı açmayacaktır." Drake, bu seçmeli dersi sadece kız arkadaşı Zoe aldığı için aldığını açıkça belirtmiştir. Ancak o, bu sınıftaki diğer on beş öğrenci gibi, geçen hafta büyükannemin zaman kapsülünü sınıfa getirdiğimden beri derse daha fazla katılmaktadır.

"Haklısın. Yine de, kadınları ifade etmek için *chick* gibi kelimeler kullanmamalıyız," diyorum, ona kaşlarını kaldırarak. "Özellikle de öğretmenin için." İmleci boş konu kutusuna getiriyorum. "Tamam, peki ya . . ." Metin imlecinin yanıp sönmesini izliyorum, değerli bir fikir gelmeden saniyeler geçip giderken benimle alay ediyor gibi.

Bunu nasıl özetleyebilirim ki? Dilimi şaklatarak sandalyemde daha geriye yaslanıyorum ve gözlerimle odayı

tararken birkaç kişinin bekleyen bakışlarını fark ediyorum. "Herhangi bir öneriniz var mı?" diye soruyorum.

"Benim bir tane var," diyor Ornell, alaycı bir tonla elini kaldırırken.

"Tamam..." Gözlerimi hafifçe kısarak ona baktım ve çarpışmaya hazırlandım. "Ne buldun?"

Ornell'in gözleri, dudaklarının köşesini yukarı çeken hafif bir heyecanla parlar. "Sevgililer Günü kutlu olsun! Büyükanenin vagitarian olduğunu biliyor muydun?"

Çenemi indirip ona sert bir bakış atarken, Ornell'in birkaç sınıf arkadaşı onun açıkça istediği alaycı kahkahaları atıyor. O ise kendini beğenmiş, saygısız bir şekilde gülümsüyor ve benim bakışlarımdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Belki biraz daha ince bir şey olabilir mi?" diye açıkça öneriyorum.

Phaedra konuşmadan önce elini kaldırır, bu da şu anda liderlik tablosunun en üstünde yer almasının birçok nedeninden biridir. Bir başka neden ise geçen hafta teslim ettiği makalesidir. Sınıf arkadaşlarının çoğu, bu dönem onlara öğrettiğim konuları kapsayan yarım yamalak ödevler teslim ederken, Phaedra makalesini 11. yüzyılda Vikinglerin Newfoundland'a gelişini konu alarak yazmayı tercih etti. Bu bahar mezun olduktan sonra benim pek de ince olmayan önerilerimi dikkate alıp tarih okumayı düşünmesini gerçekten umuyorum. Araştırma konusunda yetenekli ve referans sayfaları tek kelimeyle *mükemmel*. Hiç bu kadar kusursuz MLA formatı uygulayan bir öğrencim olmamıştı — her ödevinde neredeyse gözlerimi yaşartıyor.

Eğer tarih okumayı seçerse, Phaedra benim beş yıllık öğretmenlik hayatımda bunu yapan ilk öğrenci olacak. Bunu özellikle takip etmek niyetinde değilim, sadece garip bir şekilde farkına vardığım bir gerçek. İş arkadaşlarım sık sık kendi alanlarında okumaya devam eden ve yıllar sonra teşekkür etmek için geri dönen eski öğrencilerinden bahsederler. İngilizce öğretmenleri, romanların teşekkür

bölümünde isimlerini buldukları hikayelerini paylaşırlar. Fen ve matematik öğretmenleri mezuniyet törenlerine davet edilir ve sınıf malzemeleri bağışlanır. Tiyatro öğretmenleri oyun afişlerinde teşekkür edilir ve gösterilere ücretsiz bilet gönderilir. Peki ya tarih öğretmenleri? Henüz ne "kazandığımızı" bilmiyorum. Açıkçası, öğrencilerimin derslere zamanında gelmesi benim için yeterli. Aslında, bir istekte bulunacak olursak, 1969'da aya ayak basıldığını söylediğimde gülmemeleri de harika olurdu.

Meslektaşlarımın sahip olduğu ilham verici niteliklerden yoksun olduğumdan endişelenmeye başlıyorum.

Her yıl, bu seçmeli dersi alan son sınıf öğrencileri azalıyor. Öyle ki, giderek azalan sınıf mevcudu nedeniyle bu dersi vermeye devam etmem için okul müdürüme yalvarmak zorunda kaldım. Bu yıl, salı günleri okuldan sonra yıl sonu albümü komitesini ücretsiz olarak yönetmeyi kabul ederek dersi zar zor kurtardım.

Çocukların geçmişe ilgisiz olmalarını suçlayamam. Sonuçta, kaç nesil *bu kadar çok* "hayatta bir kez" yaşanacak olayı cebine sığan bir ekrandan izlemek zorunda kaldı?

Gelecekleri sürekli belirsizliğe gömülü gibi görünürken, onlara tarihi önemsemelerini sağlamak zor. Öğrencilerimin çoğu, internete ve onun sonsuz karamsarlık, kasvet ve sıklıkla gerçek olarak yanlış yorumlanan görüşler kaynağına sürekli ve sınırsız erişime sahip. Bu korkutucu bir gerçeklik, ancak çoğu, büyümek zorunda kaldıkları zamanların yükü altında ezildikleri için, kendilerini bu noktaya getiren olaylara karşı duyarsızlaşıyorlar. Pandemi nedeniyle öğretmenlikteki ilk yılım online olarak geçti.

Ancak üniversitede ders aldığım tüm değerli hocalarım bana tarih çalışmanın aslında eleştirel düşünme becerisi kazanmak olduğunu öğretti. Bu, saçmalıkları ayıklayıp, kaynakları kullanarak kanıt toplamayı, bunların önyargılarını fark etmeyi ve bunların neden var olduğunu belirlemeyi öğrenmektir. Bu yüzden, tarih okumaya karar verseler de vermeseler de, onlara bunu öğretmeye özen göstereceğim.

Bu, her gün bilgi bombardımanına maruz kaldıkları bu dünyada yolunu bulmak için ihtiyaç duyacakları bir beceridir.

"Harika, Phaedia! Ne düşünüyorsun?"

"Peki ya, *büyükannelerimizin özel bağı*?"

"Özel bağ," Ornell inanamıyormuş gibi tekrarlar ve tatil için süslediğim panelli tavana gözlerini devirir. Kırmızı ve pembe kağıt zincirleri ve asılı parlak kalpleri o kadar yoğun bir tiksintiyle bakar ki, bakışları altında buruşmaya başlasalar bile şaşırmam. Sonunda, dudaklarını bükerek tiksintisini gösteren Ornell, dikkatini sınıf arkadaşına çevirir. "Onlar sevgililerdi, Phae, değil..."

"Ornell, bu bir uyarı," diyorum ve ellerimi dizüstü bilgisayarımın klavyesine geri getiriyorum. "Bu harika bir öneriydi, Phaedia, teşekkürler... ama belki biraz daha spesifik bir şey olabilir mi?"

Ornell, bacağını kaldırırken elini kaldırır ve bir dizini diğerinin üzerine çaprazlar.

Sessizce ona nazik olmasını rica ederek iç çekiyorum ve bakışlarımı yumuşatıyorum. "Evet, Ornell?"

"Peki ya... *LGBTQ'daki G harfi Grandma (büyükanne) anlamına geliyor.*"

Gülmemeye direnerek dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. "Bence biraz abartıyoruz ve..." Sözümü kesip, dudaklarım gülümsemeye başlar. *Kahretsin, Ornell beni yakaladı. O da bunun farkında, yüzünden okunuyor. Gururlu ifadesi şöyle diyor: İzin verildi.*

"Ya da..." diye, neredeyse başı dönmüş gibi, "*Granny kelimesini g-a-y olmadan heceleyemezsin?*"

Savaşı kaybettiğim için başımı sallayıp, nefes nefese bir kahkaha atıyorum. O kesinlikle baş belası bir adam, ama zeki de, bunu kabul etmeliyim. "Herkesi önerileri için teşekkür ederim. Martha Bennett'a ait zaman kapsülünü seçeceğim," diyorum ve herkesin görebilmesi için yazıyorum.

Masamın kenarındaki gümüş metal kutuyu inceliyorum. Paslanmış ve kapağı, yıllarca toprakla dolu olduğu için

hafifçe eğrilmiş. Ancak kilit, *sinir bozucu bir şekilde*, sağlam bir şekilde yerinde duruyor.

Büyükannem Bonnie nazik, yumuşak huylu biriydi. Kız kardeşim Phoebe ve ben her yaz onu ve büyükbabamı göl evlerinde ziyaret etsek de, onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Son birkaç haftada öğrendiklerimden sonra, onun aslında utangaç değil, sadece mahrem bir insan olduğunu anladım.

Suçluluk duygumu hafifletmek için, şimdiye kadar onun hakkında bildiğim tüm şeylerin bir listesini yapıyorum. Örneğin, Bonnie büyükannemin harika kurabiye yaptığını biliyorum. Bulmacaları severdi, her sabah güneş doğarken uzun yürüyüşler yapmaktan hoşlanırdı, bizim berbat çizimlerimizi gururla buzdolabına asardı, mahalledeki kuşları iyi beslerdi ve harika yorganlar yapardı.

En önemlisi, onun beni sevdiğini ve benim de onu sevdiğimi biliyorum. O, istikrarlı ve sıcakkanlı bir insandı. Çocukluk dönemindeki öfke nöbetleri ve ergenlik dramaları boyunca hep yanımdaydı. Her zaman sakin, soğukkanlı ve kendinden emindi. Tezgahın üzerinde bir kutu kurabiye ve en çok ihtiyacım olduğunda beni sarmak için bir battaniye hazırды.

Öte yandan, dedem Henry, canlı ve açık bir insandı. İkinci Dünya Savaşı'nın gururlu bir Kanada Hava Kuvvetleri gazisi olarak, bana Yorkshire'da görev yaptığı dönemle ilgili birbiri ardına hikayeler anlatırdı. Tarihe ilgi duyduğumu fark edince, yağmurlu yaz günlerinde birlikte izleyebilmemiz için VHS kasetlerine belgeseller kaydetmeye başladı. Yağmur yağmadığında bizi göle balık tutmaya götürür ya da mülkünde kamyonetini sürmemize izin verirdi. O *elektrikli* biriydi. Henry hiç susmadığı için Bonnie'nin bu kadar az konuşmasının nedenini merak ederdim.

On sekiz yaşındayken, büyükbabam Henry uykusunda kalp krizi geçirerek vefat etti. Elbette bu çok üzücü bir olaydı, ama hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Annem yıllardır ona daha sağlıklı beslenmesini ve kalp ilaçlarını

almasını söylemeye çalışıyordu, ama nafile. Ona göre hayat, peynir ve kırmızı etten mahrum kalarak ölmek için "çok kısa ve zor"du. Peynir ve kırmızı et, onun beslenmesinin iki temel öğesiydi.

Bonnie anneanne ertesi yıl göl evini sattı, satıştan elde ettiği paranın bir kısmıyla üç torununu Nova Scotia'ya geziye götürdü ve kısa bir süre sonra annem ve babamın evine yürüme mesafesindeki bir emekliler topluluğuna taşındı.

Kabul ediyorum, üniversite yıllarımda *en iyi* torun değildim — sadece annem hatırlattığında ziyaret ediyor ve arıyordum. Bonnie hastalanana kadar onu hafife aldığımı fark etmemiştim. Her pazar öğleden sonra onu ziyaret etmeye başladım. Tekerlekli sandalyesini rahatça kullanabildiği günlerde yürüyüşe çıkardık. Çoğu ziyaretimde ona kitap okurdum, yan taraftaki fırından gizlice ona tatlılar getirirdim ve o uykuya dalıp uyanırken işim ve aşk hayatımın eksikliğinden şikayet ederdim.

Ancak son birkaç yılda, birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz halde, pek konuşmuyordu. Hemşireler onu ve sakin mizacını çok seviyorlardı; resepsiyondan ziyaretçi kartımı her aldığımda bana bunu söylerlerdi. Son ana kadar ona çok iyi baktılar.

Üç hafta önce, 24 Ocak'ta, Bonnie anneanne doksan üç yaşında vefat etti. Cenazesi bir hafta sonra yapıldı; aile ve arkadaşlar yerel cenaze evinde toplandık, hepimiz onun sevdiği broşlardan birini takmıştık. Ertesi gün annem, babam, kardeşim ve ben onun eşyalarını topladık; bunların çoğu kardeşimin Montreal'deki depo odasına ve annemlerin yakınlardaki garajına bölüştürüldü. Sonraki iki pazar sabahını yatakta, onunla birlikte bitiremediğimiz kitabı okurken geçirdim.

Sonra, on gün önce, onun miras avukatından bir telefon aldım ve beni ofisine çağırdı.

İlk başta şüpheliydim, çünkü annem, büyükanneimin mal varlığını kendisi, amcam Simon ve üç torunu arasında

bölüşmek için gereken saçma sapan evrak işlerinden bahsetmişti. Annemin, büyükannemin vasiyetinin icracısı olarak her şeyi kontrol altında tuttuğunu ve avukatla doğrudan iletişim kurarak haddimi aşmamam gerektiğini düşünmüştüm. Ancak Bonnie'nin avukatı, Georgia Anderson adlı birine bir zarfı elden teslim etmek için özel talimat aldığını ısrarla söyledi.

Böylece onunla görüşmeye gittim. Kısa bir ziyaret oldu. Birkaç nezaket sözü, bir zarfın teslimi ve görevini yerine getirdiğini onaylamam için masanın üzerinden bana uzatılan bir kağıt. Bekleyemeyerek avukatın otoparkında zarfı açtım. İçinde, 19 Nisan 2017 tarihli, büyükannemden el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı.

Sevgili Georgia,

Bunu yazarken, sen on sekiz yaşındasın ve büyükbaban Henry, ruhu şad olsun, yeni vefat etti. Bu nedenle, benim zamanım geldiğinde size ne bırakacağımı konuşmak için avukatımızla görüşmek zorunda kaldım. Biliyorum... çok neşeli bir konu. Umarım birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz, tatlı kızım, ama ne olursa olsun, zamanım geldiğinde hala söylemediğim şeyler kalacağını sanıyorum.

Görüyorsunuz, ben bir nevi çift hayat yaşadım.

Senin yaşındayken aşık oldum. Adı Martha Bennett'ti ve benden bir yaş büyüktü. Toronto Üniversitesi'nde okurken arkadaş olduk. Ben İngiliz edebiyatı okuyordum, Martha ise fizyoloji ve kimya okuyordu.

Bunun senin için şok edici olabileceğini biliyorum Georgia, bunun için üzgünüm. Ama senin ilerici bir genç kadın olarak büyüdüğünü gördüm ve benim gibi insanlara karşı sevgi ve saygı dolu sözler söylediğini duydum. Yani, diğer kadınlara aşık olan kadınlara. Ayrıca tarihe olan ilgini de biliyorum, bu

yüzden 1949'da insanların şimdiki kadar anlayışlı olmadığını anlayacaksınız.

Martha ve ben yedi yıl boyunca gizlice birlikteydik. Ne kız kardeşim ne de en yakın arkadaşlarım gerçekte nasıl hissettiğimizi bilmiyordu. Sessiz kalmak çok zordu, ama o zamanlar böyle bir dönemde yaşıyorduk, anlarsınız ya. Martha Tıp Fakültesi'nde eğitimine devam ederken, ben de yerel bakanın sekreteri olarak çalışıyordum. İkimiz birlikte iki yatak odalı bir daire kiraladık.

Bir süreliğine, her şey harikaydı. Martha, ışıltılı saçan, vahşi ve cesur bir kadındı. Beni cesur yaptı. Dünya ve onu nasıl değiştirmemiz gerektiği hakkında daha fazla düşünmemi sağladı. Kendimi yenilmez hissettirdi. Canlı hissettirdi.

Sonra, bir gün, kilisenin ofisinden çıkarken, büyükbaban her zamanki gibi gürültüyle bir şeyler haykırarak içeri girdi ve sanırım gözü bana takıldı. Beş hafta sonra evlenme teklif etti, bu da ilk karşılaşmamızdan beri neredeyse hiç konuşmadığımız için oldukça şok ediciydi. Henry, birlikte mutlu bir hayat süreceğimize söz verdi. Yakın zamanda miras kaldığı, göl kenarında büyük bir söğüt ağacının bulunduğu bir mülkten bahsetti. Orada gelecekteki çocuklarımız oynayabilecek ve benim çantamda sürekli taşıdığım kitapları koyabileceğim bir kütüphane olacaktı.

O zamanlar yirmi beş yaşındaydım ve Martha dışında arkadaşlarımdan evlenmemiş tek kişiydim. İnsanlar bize karşı şüphelenmeye başlamıştı. Ya da en azından paranoyamda öyle olduğuna inanıyordum. Martha ve benim eskisi gibi devam edebilmemiz için zamanın durmasını dilediğimi hatırlıyorum. Ama zaman durmaz. Gerçek aşk için bile.

Bildiğin gibi, büyükbabanın teklifini kabul ettim. Böylece hem kendi kalbimi hem de Martha'nın kalbini kırdım.

Elbette kolay bir seçim değildi, ama en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. Her zaman hayal ettiğim bir gelecek kurdum kendime. Çocuklarım olsun, bakabileceğim bir evim, oturup dinlenebileceğim bir gölüm ve dolaşabileceğim bir arazim olsun istedim. Umarım beni anlayabilirsin Georgia. Umarım beni korkak olarak görmezsin.

Senin ve ben öldükten sonra bunu okuyacak olan herkesin, büyükbabanın benim en iyi arkadaşım ve harika bir insan olduğunu bilmesini istiyorum. Henry, evlendikten birkaç yıl sonra gerçeği öğrendi. O çok nazik ve anlayışlıydı. Ona beni terk edebileceğini ve bunu anlayacağımı söyledim, ama o reddetti. Altmış yıl boyunca birbirimizi sevdik, ama karı koca olarak değil. Yine de, bir yanlış anlaşılma olmasın istiyorum... Lynn ve Simon sevgiden doğdular, dolayısıyla sen, Phoebe ve Madison da öyle.

Şimdi, en büyük torunum, hikayenin bu kısmında sen devreye giriyorsun.

Martha'ya nişanlandığımı söyledikten sonra, o İngiltere'ye dönüp orada ihtisasını tamamlamaya karar verdi. Ayrılmadan birkaç gün önce, Martha ve ben bazı anılarımızı ve değerli eşyalarımızı topladık ve bir gün aşkımızın daha iyi gözler tarafından keşfedilebileceği umuduyla onları gömdük.

Sanırım bir gün olmayı dilediğim kadar cesur değilim, çünkü bunu sana söylemeye ya da hayattayken o anıları yeniden yaşamaya cesaretim olacağını sanmıyorum. Doğrusu, bir yanımda bu mektubu yazmak istemiyor. Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum, çünkü Martha benden bunu istedi ve orada gömülü olan onun anıları da.

Martha, ona izin versem, çan kulesinden aşkımızı haykırırdı. Kimsenin onun hakkında ne dediğini umursamazdı.

Georgia, umarım bana bu iyiliği yapar ve bu mesajı, şefkatli ve düşünceli doğanla, ailenin geri kalanına iletirsin. En önemlisi, umarım benim için o hatıra kutusunu çıkarırsın.

St Peter mezarlığının girişinin solunda, akçaağaç ağacının tabanı ile demir çit arasındaki dar alanda gömülüdür. Gömdüğümüz zaman kış olduğu için çok derine gömülmemiştir. Martha ve ben karşıdaki binada yaşıyorduk, eğer hala oradaysa. Dairemiz en üst kattaydı ve sokağa bakıyordu. İlkbahar aylarında sarmaşıklarla kaplı vitray penceresi, kışın bizi sıcak tutan şöminesi ve yağmur yağdığında yedek yatak odasına su sızan çatısı vardı.

O daireyi çok sevmiştim. Martha'yı çok sevmiştim. Orada olduğum halimi çok sevmiştim. Umarım, o zamanki halimle tanıştığında, onu da seversin.

Büyükannen,
Bonnie Foster

Not: Duygusal halimden dolayı, Martha'nın ayrılırken kutunun anahtarını da yanında götürdüğünü söylemeyi unuttum. Sanırım onu bulman gerekecek.

Mektubu üçüncü kez okuduktan sonra, gözlerim yaşlı ve kalbim acıyla dolu bir şekilde hemen annemlerin evine gittim. Bir demlik çay yaptım, annemle babamı yemek masasına oturttum ve Bonnie'nin benden istediğini yaptım. Her ikisi de bunu iyi karşıladı, ancak bazı gözyaşları döküldü. Hepimiz Bonnie'nin gizli tutulmak zorunda olan bir aşktan daha iyisini hak ettiğini bilerek ona acımiştık. Hepimiz onun başka bir zamanda doğmuş olmasını diledik. Sonra,

neredeyse yetmiş yıl sonra bile dünyanın hala her zaman nazik ve anlayışlı bir yer olmadığını düşünerek üzüldük.

Uzun bir öğleden sonra ve birçok kucaklaşmanın ardından vedalaştık. Annem, Bonnie'nin isteğini yerine getirmek için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi. Bu yüzden geçen hafta zaman kapsülünü çıkardım ve bugün bu e-postayı yazıyorum.

Okul gününün sonunu belirten zil çalınmadan sadece birkaç dakika önce, ulaşılması zor Dr. Callum Lewis'e e-postamı gönderiyorum. Araştırmam doğruysa, o, Bonnie'nin gerçek aşkı olan merhum, parlak Martha Bennett'in torunu.

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Kaynak: G.Anderson@BHS.ca
Konu: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü
Tarih: 14 Şubat 2025

Dr. Lewis,

Umarım bu e-posta sizi iyi bulmuştur. Benim adım Georgia Anderson ve Kanada'nın Toronto şehrinde yaşıyorum. Kısa bir süre önce büyükannem Bonnie vefat etti ve bana, kendisiyle büyükanneniz Martha Bennett'in 1956 yılında birlikte gömdükleri zaman kapsülünü kazıp çıkarmam için talimatlar bıraktı. Ben de bunu yaptım ve eğer isterseniz, bulgularımı sizinle paylaşmak istiyorum.

İnternet araştırmam başarısız olmuşsa ve büyükanneniz Toronto Üniversitesi'ne devam eden Martha Bennett değilse, lütfen bu e-postayı dikkate almayınız.

Saygılarımla,
Gürcistan

Not: Sevgililer Günü kutlu olsun!

İkinci Bölüm: Gürcistan

Bir hafta önce

Aradın mı?" diyorum, arabayı park ederken kız kardeşimin *onuncu* aramasına cevap veriyorum.

"Georgia, ne oluyor?" Kız kardeşim telefonda fısıldayarak bağılıyor, sesi kısık ve çaresiz. "Ciddi olamazsın!"

Kontak anahtarını kapatıp, eldiven bölmesinde sakladığım el fenerini alırken telefonu kulağıma götürdüm. Neyse ki Phoebe'nin altı aylık bir bebeği var, bu yüzden sabahın ikisinde bunu yaparken telefonda bana eşlik edebilecek. Korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. "Neden bu kadar korkuyorsun?" diye gülerek sordum.

"Mezar kazıyorsun, Georgia!"

"Mezarlığın *içinde* kazmıyorum, Bee! Mezarlığın *dışında* kazıyorum. Arada büyük fark var." Hızlıca el fenerini test ettikten sonra, Phoebe'nin acil talimatıyla, onun tsunami gibi gelen mesajları arasında kendimi gizlemek için getirdiğim beyzbol şapkasını takıyorum. Ardından, arabamın kapısını açıyorum. "Mektup sana gönderilmiş olsaydı, sen de benim yaptığımın aynısını yapardın!"

"Bu arada, bu saçmalık... Sen, ne, sekiz dakika daha mı büyüksün? Bu neden seni ailenin Stanley Yelnats'ı yapıyor ki?"

"Stanley kim?" diye soruyorum ve bagajımı açarak öğleden sonra yerel nalburdan aldığım küçük küreği çıkarıyorum.

"Holes'daki çocuk! Tanrım, G, yetiş!"

Komşuları uyandırmamak için arka kapıyı nazikçe kapatıyorum. "Saat gece yarısı, Phoebe. Ortaokul seviyesindeki referanslarını anlamadığım için üzgünüm." Ay ışığının halesiyle çevrelenmiş kilise kulesi yönünde blok çevresinde yürümeye başlıyorum. Güvenli olması için bir sokak öteye park ettim. "Dışarı çok soğuk."

"Şehrin mülkiyetindeki herhangi bir yerde kazı yapmak, bilginiz olsun, dört farklı yönetmeliği ihlal eder. Yakalanırsanız binlerce dolar ödemek zorunda kalırsınız! Tabii ki, mezarlığın önünde kürekle dururken yakalanacağınızı da unutmayın! Sence bu nasıl görünür?"

"Binlerce mi?" diye fısıldayarak yan sokağa dönüyorum. "O zaman iyi bir avukatım olduğu için şanslıyım," diye alay ediyorum. "Ve ihtiyacım olursa bana biraz para ödünç verebileceği için de?" Toronto'da yaşamak pahalı, nokta. Ama burada bir öğretmenin maaşıyla yaşamak neredeyse imkansız. Tek bir penceresi olan küçük bodrum dairemde bile, maddi durumum sıkışık.

"Yerel lise öğretmeni mezarlığı soydu," diyor Phoebe, haber spikeri taklidi yaparak. "Haberler saat on birde."

"Lütfen keser misin?"

"Seni hapishanede ziyaret etmeyeceğim."

Gözlerimi devirerek kilisenin caddesine dönüyorum. "Evet, yapardın!"

Yeğenim Mason huysuzlanıyor ve Phoebe onu susturmaya başlıyor. İkimiz de konuşmadığımız için, ahşap sandalyenin ileri geri sallanmasının çıkardığı gıcırtı sesini duyuyorum. Yürümeye devam ediyorum ve Phoebe Mason'ı tekrar uyutana kadar kendimi kilisenin mezarlık kapısında buluyorum.

"Tamam, evet, tabii ki seni ziyaret ederim," diye fısıldadı Phoebe. "Ama cidden, kazmaya başlamadan önce şehri

arayıp izin isteyemez miyiz? Ya da en azından kiliseyi?"

"Büyükbaba Henry'nin ne derdi hatırlıyor musun?" diye soruyorum, caddenin karşısındaki, ay ışığında solgun bir şekilde parıldayan binaya doğru dönerek. Dört katlı tuğla binanın en üst katına bakıyorum ve vitray bir pencere görüyorum. Bonnie'nin eskiden yaşadığı daireye bakarak kendi kendime gülümsüyorum. "İzin istemektense af dilemek çoğu zaman daha iyidir."

"O, mutfağa gizlice girip fazladan bir kurabiye kapmaktan bahsediyordu, *bunu* değil." Phoebe uzun bir nefes verir. "Toprak eridi mi bile? Toronto'da kar yok mu?"

Kaldırımdan geriye doğru yürüyerek, akçaağaç ağacının arkasına saklanıyorum, kendimi ağacın gövdesi ile mezarlığın demir çitleri arasına sıkıştırıyorum. "Hayır, kar yok," diyorum, telefonu yere bırakıp hoparlörü açıyorum. Yakınlarda bir kuş cıvıldıyor, beni ürkütüyor, sonra kanatlarını çırparak uçup gidiyor. Siren seslerine veya bağırışlara hazırlıklı olarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Rahatsız edici sessizlik kesintisiz devam ederken, omuzlarım gevşer ve nefesim normale döner. Çevremdeki ortamı hızlıca taradıktan sonra, kışlık montumun kapüşonunu çekip el fenerimi açarım ve telefonumun yanına koyarım. "Tamam, yapıyorum," diye fısıldarım ve Bonnie'nin talimatına göre kürek ucunu ağaç ile çit arasındaki yere indiririm.

"Eğer yakalanırsan, annemle babama ne söylememi istersin?"

"Gerçek mi? Onlara her şeyi anlattım bile." Kürekle toprağı kazıyorum ve bu mevsimde toprağın düşündüğümde daha yumuşak olduğunu görünce rahatlıyorum. İlk kepçeyi doldurup sağ tarafıma bırakıyorum.

"Ve bununla ilgili *hiçbir* sorun yaşamadılar mı? Yirminci yaş günümüzde burun piercingi yaptırdığımızda bize çok kızan ebeveynlerimiz, şimdi bununla hiç sorun yaşamıyorlar..."

"Yani, annem biraz şaşırdı, en azından öyle denebilir, ama büyükannemin..."

"Bonnie'nin mektubunu kastetmedim, aptal! Annem zaten büyükannemin küllerinin bulunduğu urnun arka planında gökkuşağı olan bir fotoğrafını paylaştı! Ben mezar kazmayı kastettim!"

Gülmeme engel olmaya çalışarak sessiz kalmaya çalışıyorum. "Annem ne yaptı?"

"Evet, fotoğrafı photoshoplamış. Tanrı bilir, o yazılımı bilgisayarına indirmek için ne tür virüsler indirmiştir. Her ne olursa olsun, görsel olarak rahatsız edici. Kötü zevkiyle hareketi kesinlikle on yıl, belki de daha fazla geriye götürdü. Ayrıca, *görünüşe göre*, "ölmüş lezbiyenler" konusunda uzmanlaşmış bir medyumla da iletişime geçmiş. Polisler daha sonra telefonunu geri verdiğinde aile grup sohbetini mutlaka kontrol et."

Kara ekrana bakarak başımı sallıyorum. "Bonnie'nin mektubunun bir nesil atlamasının nedenini anlamaya başlıyorum..."

"Yine de ikimiz de hemfikirizdir herhalde, mektubu benim almam gerekirdi, değil mi? Bu ailede Girl in Red dinleyen tek kişi benim."

"*Bu* ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

"Aynen öyle. Sen bu kültürü bilmiyorsun."

"Montreal'den arabayla gelip çukur kazamazsın, Bee! Bakman gereken bir bebeğin var!"

"Büyükannem taşınacağımı veya bebek sahibi olacağımı bilmiyordu . . ."

"Senin biseksüel olduğunu da bilmiyordu, değil mi?" diye soruyorum. "Onun seni yargılayacağını düşündün!"

"Ugh. Neyse. Sanırım cesetleri kazmamı söyleyen kişi ben olmadığım için rahatlayabilirim. Eğer hapishanedeyseniz, bu Sevgililer Günü'nün hayal kırıklığını önlemenin kesin bir yolu sanırım."

"Cidden *lütfen* keser misin?" diyorum, demir parmaklıkların arasından diğer taraftaki mezar taşlarına

bakarak. Titreyerek, kazmaya devam etmeden önce dikkatimi küreğime veriyorum. Genelde mezarlıkları severim, onları hem büyüleyici hem de huzur verici bulurum. Ama gece yarısı, *teknik olarak* yasa dışı bir şey yaparken? O başka bir hikaye. Şu anda kan basıncım kilisenin çan kulesinden daha yüksek. "Beni korkutuyorsun."

"Tamam," diyor Phoebe, sesinde pes etmişlik var. "Bitirmek üzere misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ve sağımdaki yığına bir avuç daha toprak atıyorum. "Şu ana kadar hiçbir şey görmedim." Özlemle iç çekiyorum. "Ya biri çoktan kazmışsa?"

"Kim gibi?"

"Belki Martha'nın ailesi?" diye öneriyorum.

"Yani, belki. Ama onlar İngiltere'de yaşıyorlar, değil mi?"

"Uçaklar var, Phoebe."

"Telefonu kapatmamı mı *istiyorsun*, pislik herif? Çünkü kapatacağım!"

"Hayır, hayır, lütfen yapma," diyorum ve bir yığın toprak daha döküp tekrar içeri giriyorum. "Şu anda oldukça derindeyim, bu yüzden yerimi değiştireceğim eğer..." Metalin metale çarpma sesiyle sözüm kesiliyor. "Oh, *bekle*, sanırım başardım . . ."

"Acele et!"

Kürekimi bir kenara bırakıp el fenerimi alıp deliğin içine doğru tutuyorum. "Vay canına," diye fısıldıyorum ve elimle gümüş nesnenin üzerindeki kiri silkeliyorum. "Evet, burada bir şey var."

"Umarım gaz borusu değildir."

Sessizce telefona bakarak, küreği tekrar elime alıyorum. Beş dakika ve Phoebe'nin birkaç alaycı yorumundan sonra, yanımda yere metal bir kutu koyuyorum. Hızlıca, elimden geldiğince deliği doldurup, kutuyu kolumun altına alıp arabama geri dönüyorum.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diyor Phoebe, ben kontağı çevirip kapıları kilitlerken. Şapkamı arka koltuğa

atıp, iki elimle direksiyonu sıkıca kavıyorum.

"Ben de yapamıyorum." Yolcu koltuğunda duran metal kutuyu bakarak, hiç olmadığı kadar geniş bir gülümsemeyle bakıyorum. "Şimdi ne yapacağım?" Gülerек başımı sallıyorum ve kapağı açmaya çalışıyorum ama nafile. "Gerçekten buldum! *Aman Tanrım.*"

Phoebe de benim gibi inanamayan, nefes nefese bir şekilde gülüyor. "Bence yapılacak tek bir şey var, G. Martha'nın ailesiyle iletişime geç ve o şeyi açmaya çalış."

Alıcı: G.Anderson@BHS.ca

Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 15 Şubat 2025

Merhaba Georgia,

Böyle gri ve kasvetli bir sabahta okumak için ne kadar heyecan verici bir e-posta.

Bununla birlikte, kaybınız için çok üzgünüm. Size ve ailenize başsağlığı diliyorum.

Büyükannem Martha Bennett, 1950'lerde Toronto Üniversitesi'ne gitmişti, bu yüzden doğru kişiyi bulduğunuzu düşünüyorum. Bunu paylaşmak zorunda olduğum için üzgünüm, eğer araştırmalarınızda bunu öğrenemediyseniz, ama o 11 Haziran 2015'te 85 yaşında vefat etti. Ancak, interneti kullanmaktan hoşlanmamama rağmen beni bulmayı başardıysanız, muhtemelen bunu zaten biliyordunuz. Düşündüm de, beni nasıl buldunuz?

Her ne olursa olsun, evet, bu zaman kapsülünde ne keşfettiğinizi duymak isterim, tıpkı Martha'nın tek çocuğu olan ve ben bunu yazarken yanımda duran annem Suzette gibi.

Saygılarımla,
Callum

P.S. Sana da geç kalmış bir Sevgililer Günü kutlu olsun.

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Kaynak: G.Anderson@BHS.ca

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 15 Şubat 2025

Merhaba Callum,

Doğru kişi olduğunuzu duyduğuma sevindim!
Ancak, "araştırmam" doğruysa, Nottingham'ın
hemen dışındaki küçük bir köyde yaşıyorsunuz, bu
yüzden havanın genellikle gri ve kasvetli olduğunu
varsayabilirim, değil mi?

Araştırmalarım sırasında büyükannenizin ölüm
ilanını gördüm ve sizin kaybınız için de çok
üzgünüm. Okuduklarımdan ve son zamanlarda onun
hakkında öğrendiklerimden anladığım kadarıyla, çok
etkileyici bir insanmış. Onun torunu olduğunuz için
çok gurur duyuyor olmalısınız.

Sizi nasıl bulduğuma gelince, sadece
büyükannenizin adını, yılı ve "doktor" kelimesini
Google'da aradım. Sonra, sadece bir ay önce
yayınlanan, Nottinghamshire Kliniği Üç Nesildir
Devam Ediyor başlıklı bu makaleyi buldum. Referans
olması için buraya ekledim. Bu arada, bu gerçekten
inanılmaz. Ne muhteşem bir mirası sürdürüyorsunuz!

Ama evet, dediğin gibi, seni bulmak zor bir adamsın. Klinik web sitesinden başka hiçbir yerde çevrimiçi olarak görünmüyorsun, üstelik o sitede bile tersine görsel arama yapabileceğim bir fotoğrafın yok. Aferin sana. Ben ise, çok uzun süre doomscrolling yapmamak için telefonuma sosyal medyayı engelleyen bir uygulama yüklemek zorunda kaldım.

Ayrıca, tarih öğretmeni olduğumu ve bu zaman kapsülünü on ikinci sınıf öğrencilerim için özel bir proje olarak getirdiğimi şimdi size söylemek doğru olur. Sınıfımda yapmaya çalıştığım şeylerin büyük bir kısmı tarihi kişisel hale getirmektir ve bu da tam olarak bunu yapmak için bir çabaydı. Sizin veya ailenizin mahremiyetini ihlal etmek istemiyorum ve eğer isterseniz, bundan sonra yazışmalarımızı paylaşmayacağım, ancak öğrencilerim ilk e-postamı yazmama yardım ettiler ve izin verilirse güncellemeleri merakla bekleyeceklerdir.

Zaman kapsülünün içeriğine gelince... Henüz açamadım. Büyükanнем, Martha'nın İngiltere'ye giderken anahtarı da yanında götürdüğünü söylemişti. Muhtemelen bir çilingire götürebilirim, ama zarar vermemek için önce size sormak istedim. (Sanırım bu benim tarihçi yanımdan geliyor.) Siz veya anneniz gizemli bir anahtarınız var mı, ya da bu konuda bir şey biliyor musunuz?

Son olarak, büyükanнемin mektubundan öğrendiğim şeyin, bizim ailemize olduğu gibi sizin ailenize de sürpriz olabileceğini bilmenizi isterim.

Basitçe söylemek gerekirse, sizin büyükanneniz ve benim büyükannem bir zamanlar romantik bir ilişki yaşamışlardı. Bu konuda daha fazla bilgi edinmekten rahatsızlık duyuyorsanız, lütfen bana bildirin, iletişimi kesebiliriz. Umarım hoşgörüsüz bir kurbağa değilsinizdir, ama öyleyse, kaybeden siz olursunuz.

Saygılarımla,
Gürcistan

Alıcı: G.Anderson@BHS.ca

Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 16 Şubat 2025

Merhaba Georgia,

Konumum ve burayı domine eden tipik olarak karamsar, gri hava konusunda haklısınız. Dürüstlük adına, benim hakkımda benden daha fazla şey bildiğiniz için kışkırdığımı itiraf edeceğim, bu yüzden sizi internette araştırdım. Öğrencilerinizin bu e-postaları okuyabileceğini anladığım için (ki bu bence harika bir şey) daha fazla bir şey söylemeyeceğim, ama beni takip etmeye çalışan kişinin kim olduğunu keşfetmenin ne kadar hoş bir sürpriz olduğunu size söylemezsem ayıp olur. Lütfen, çabalarınıza devam etmekten çekinmeyin.

E-postanızın son kısmını önce ele almak, kurbağa statümle ilgili endişeleri önlemek için doğru olur diye düşünüyorum. Büyükanнем vefat etmeden bir yıl önce, 2014 yılında, Birleşik Krallık'ta eşcinsel evlilikler yasallaştı. O öğleden sonra bizi çay içmek için kulübesine davet etti, oylama sonucunu açıklayan haber kanalının kaydını izletti ve bize, tam olarak onun sözleriyle, "ömür boyu lezbiyen" olduğunu söyledi.

O, 60'lı ve 70'li yıllarda çalışan bekar bir anne, alanında bir öncü ve kasabamızın inanılmaz bir savunucusuydu. Ama sanırım tüm ailemiz o öğleden sonra onunla en çok gurur duyduğumuz konusunda hemfikirdi.

Bu gizemli anahtar konusunda, kararlı ebeveynlerim şu anda arayış içindeler. Annem ve babam, Martha'nın vefatının ardından onun kulübesini miras aldılar ve kibarca söylemek gerekirse, on yıl sonra hala onun eşyalarını inceliyorlar. Büyükanne bir koleksiyoncuydu, diyebiliriz. Tabii ki, beklemek istemiyorsanız, zorla girip hırsızlık yapabilir veya bir çilingir tutabilirsiniz.

Ayrıca, umarım sorun olmaz, kardeşim Graham, İngiltere'deki birkaç büyük medya sitesinde köşe yazarıdır. İzninizle, bu durumla ilgili bir yazı kaleme almak istiyor. Elbette, siz ve aileniz yazıyı okuyup düzenleme yapma fırsatı bulmadan hiçbir şey yayınlanmayacak. Graham'a bunu söz verdirdim.

Son olarak, internette senin birçok fotoğrafını bulabildim ama senin de belirttiğin gibi benim fotoğrafım yoktu, bu yüzden birkaç fotoğraf ekledim. İlki, 2014 yılında Nottingham'daki Onur Yürüyüşü'nde çekilmiş, büyükanne, kardeşim, kız kardeşim Lena ve benim fotoğrafımız. Muhtemelen fark ettiğin gibi, hayatımızın en güzel anlarını yaşıyorduk. Kardeşin var mı?

Ayrıca daha yeni bir fotoğrafımı da ekledim, böylece beni yüzünde sivilceli, gökkuşaağı renkli pantolon askıları takan on sekiz yaşındaki bir genç ya da daha kötüsü, kızıl saçlı ağabeyi olarak hayal etmeyeceksiniz.

Saygılarımla,
Callum (umarım hoşgörüsüz bir kurbağa değildir)

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Kaynak: G.Anderson@BHS.ca

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 16 Şubat 2025

Merhaba Callum,

Kurbağa durumunu duyduğuma çok sevindim!

Bu hikaye kalbimi ısıttı, benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Doğrusu, büyükannemin vefat edene kadar bu yönünü bizimle paylaşmaktan çekindiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordum. Sebebi ne olursa olsun, Martha'nın bunu bildiğini öğrenmek, son zamanlarda çoğunlukla suçluluk hissettiğim bir dönemde bana biraz rahatlama sağladı.

Çok mistik gelmesin ama umarım şimdi nerede olurlarsa olsunlar, birbirlerini yakalamışlardır. Sen bilim adamısın, muhtemelen bunu saçma buluyorsundur. Ama doğrusu, bu konuda biraz saçma davranıyorum. Her sabah burçlarımı okumayı seviyorum ve sana şunu garanti edebilirim ki, tüm öğrencilerim dolunay zamanında ekstra çılgın davranıyorlar.

Dr. ve Bay Lewis av peşindeyse, anahtarı bulmalarını sabırla bekleyeceğim. Elbette içinde ne

olduğunu merak ediyorum, ama mümkünse kutunun saygınlığını korumak istiyorum.

Pride'da çekilmiş dörtlü fotoğrafınız muhteşem. Yüzüme kocaman bir gülümseme kondurdu! Neredeyse seni yüzünde sivilceler olan, gökkuşağı renkli askıları olan bir çocuk olarak hayal etmeye devam etmek isterdim. Ama diğer fotoğrafın da hiç fena değil. Onu kliniğin web sitesine koymalısın! Yün kazak giyen, gamzeli bir adam kadar "güvenebileceğin bir doktor" olduğunu gösteren başka bir şey yok.

Bir kardeşim var, Phoebe. Genelde biriyle tanıştıktan hemen sonra bunu söylemem, ama o ve ben ikiziz. Yakınız, ama o şu anda kocası ve yeğenimle birlikte Toronto'dan yaklaşık altı saatlik sürüş mesafesindeki Montreal'de yaşıyor. Hiç Montreal'e gittin mi? Ya da Kanada'nın başka bir yerine?

Kardeşini savunmak için şunu söyleyeyim, ben kızıkları severim. Kuzenim Madison kızıl saçlı ve bence bu yüzden doğuştan daha havalı. Bu ve diğer nedenlerden dolayı, Graham'ın makalesini yazmaya başlaması için bizim onayımızı aldı.

Saygılarımla,
Gürcistan

Alıcı: G.Anderson@BHS.ca

Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 16 Şubat 2025

Merhaba Georgia,

Yersiz bir şey söylemek istemem, ama şunu söylemek zorundayım: Büyükanneniz vefat edene kadar bu konuyu paylaşmak istememesinin kendi nedenleri olabilir, ama size güveniyordu ve zamanı geldiğinde bu konuyu iyi bir şekilde ele alacağınızı biliyordu.

Seni çok iyi tanımadığımı, hatta hiç tanımadığımı biliyorum, ama şimdiye kadarki etkileşimlerimizden, onun sana mektubunu bırakmaktan neden güvende hissettiğini kesinlikle anlayabiliyorum. Sınırlı temasımızdan neden böyle düşündüğümü sorgulamadan önce, dijital ayak izinin çoğunlukla çeşitli kuruluşlar için bağış toplama ve gönüllü çalışma faaliyetlerinden ve TikTok'taki eğlenceli ve sağlıklı paylaşım geçmişinden oluştuğunu düşün. Bu yüzden, sana iyi bir insan olduğunu söylediğimde bana güven. Kendine fazla yüklenme.

Ayrıca, benimle çok "woo-woo" olduğunuz için endişelenmeyin. Kız kardeşim Lena, Nottingham'ın

en popüler metafizik mağazasının gururlu sahibi ve bu tür şeyleri çok seviyor. Son yıllarda beni daha az alaycı olmaya ikna etti, bunu itiraf etmeliyim. Sizi detaylarla sıkmayacağım, ama birkaç yıl önce oldukça karmaşık bir ayrılık yaşadım ve o bu süreçte bana gerçekten çok yardımcı oldu. Hala zaman zaman burç yorumlarımı kontrol ediyorum. Ben Akrep burcu, Terazi ayı ve Akrep yükseleniyim. Peki ya siz?

Tüm bunları söylemek için, büyükannelerimizin de bir yerlerde bizimle aynı şeyi yaşadıklarına inanmak istiyorum. Bu düşünce içimi rahatlatıyor.

Montreal'in çok güzel olduğunu duydum, ama henüz Kanada'ya gitmedim. Her zaman gitmek istemişimdir. Özellikle şimdi. Phoebe'yi sık sık ziyaret ediyor musun? Bütün bu sorular için özür dilerim, ama neden genellikle insanlara ikiz olduğunu söylemiyorsun? Benim bilmediğim bazı kötü ikiz stereotipleri mi var?

Kardeşıme, makalesini beğendiğinizi ve kızılara olan sevginizi iletceğim. Dürüstçe söyleyebilirim ki, e-postanızı okuduktan sonra hayatımda ilk kez kızıl olmak istedim.

Saygılarımla,
Callum

Not: Son bir soruyu bağışlayın, ama okulunuzun web sitesinde yazdığı gibi hala Bayan Anderson mı,

yoksa artık Bayan Anderson mı?

Üçüncü Bölüm: Gürcistan

Miss veya *Mrs.* Anderson?" Phoebe'nin kıkırdaması dizüstü bilgisayarımın hoparlöründen çıkıyor ve sorusunun sonuna yapışıyor. Ben mutfak tezgahında oturmuş, 10. sınıf öğrencilerimin cuma günkü sınavlarını notlandırırken, video görüşmesi yapıyoruz. Phoebe, büyük bir kadeh beyaz şarap içiyor ve Callum ile e-postalarımı inceliyor. "Tamam, bu adam sana *delicesine* aşık," diyor kuru bir sesle. "Gelinlik alışverişine mi çıkalım, yoksa?"

Bir başka kağıda kırmızı kalemle bir başka *harika eser* yazmadan önce, dairemdeki tavana bakarak gülüyorum. "Evet, sanırım öyle! Her şey çok hızlı geliyor ama..." Dudaklarımı yalayıp büzüyorum, boşluğa bakarak. "Onun memleketinde tipik bir İngiliz Anglikan töreni ve ardından burada bir parti yapmaya ne dersin?"

Şaka yapıyoruz, *tabii ki*, ama kesinlikle *komik olmayan* şey, e-posta bildirimi aldığımda midemde kelebekler uçmaya devam etmesi. Uzun zamandır kimseye aşık olmamıştım, ama bu durum *hızla* aşka dönüşüyor.

Üniversitedeki erkek arkadaşım Kyle... iyiydi? Yanımda ve sorumluluklarını yerine getiriyordu. Genelde düşünceliydi ve yatakta da fena değildi. Kyle ve ben, Viktorya dönemine olan sevgimiz ve iletişim dersine olan *derin* nefretimiz sayesinde birbirimize bağlandık, ama dürüst olmak gerekirse, başka pek ortak noktamız yoktu ve aşk hikayemiz öğretmenlik fakültesinden önce sona erdi. O zamandan beri birkaç erkekle çıktım, ama hiçbiri kalıcı olmadı. Hiçbiri Callum'a benzemiyordu. Aslında *hiç kimse* Callum'a benzemiyor, eminim. Callum, gönderdiği fotoğraftaki kadar bile yakışıklı görünmüyor.

"O bir doktor, G. İki düğün masrafını karşılayabilir," diye gülümseyerek cevaplar Phoebe. "Fotoğrafları bana gönder,

bahsettiğin o gamzeleri görmek istiyorum!"

"Tamam, ama o zaman bana aynı derecede çekici bir cevap yazmama yardım etmelisin." Tezgâhtan telefonumu alıp, Callum'un e-postasıyla birlikte gönderdiği iki fotoğrafı iletıyorum ve Phoebe'nin tepkisini merakla bekliyorum.

Şarabından uzun bir yudum alır ve çalan telefonuna uzanır. Gözleri büyür, öksürür ve bardağını önündeki masaya bırakır.

Callum'un yakışıklılığı sanki benim gurur duymam gereken bir şeymiş gibi, övünerek gülümsüyorum. "Evet, biliyorum. Saçma sapan bir şey."

"Bu, onu tanımlamak için uygun bir kelime." Dizüstü bilgisayarını ile elindeki telefonu sırayla bakıyor. "O, İngiliz Clark Kent'e benziyor!"

"Biliyorum..." diye iç geçiriyorum.

Fotoğrafta Callum, üzerinde yeşilliklerin büyüdüğü eski, yıpranmış bir taş duvarın önünde tek başına duruyor. Kahverengi örgü kazak giymiş ve bol kesim gri pantolonun içine sokmuş. Elleri ceplerinde, kameraya hafifçe gülümseyerek, ama daha çok kameranın arkasında duran kişiye bakarak, gözlerinde mizah dolu bir ışıltıyla poz veriyor. Gözleri bu fotoğrafta kahverengi görünüyor, ama gönderdiği diğer fotoğrafta daha çok ela rengi gibi görünüyordu. Beyaz tenli, kestane rengi bukleleri mükemmel uzunlukta kesilmiş ve sakalları yeni çıkmış.

Neden böyle düşündüğümü açıklayamıyorum, ama onun güneş ışığıyla aydınlanan, eski meşe zeminli ve deri ciltli kitapların mükemmel durumda saklandığı kütüphanelerin kokusunu taşıdığını hissediyorum. Gülümsemesi, içindeki ince bir küstahlık, zamanı bulanıklaştırırcasına hafızamın derinliklerine kazındı. Fotoğrafı bugün ilk kez gördüm, ama bana çok daha tanıdık geliyor, sanki tam olarak yerini belirleyemediğim bir anı gibi. Eski usul bir çekiciliği var, çocuksu ama keskin hatlı yüzü bir tür çekim gücü yaratıyor.

"Bu kim?" Kardeşimin kocası Rhett, kız kardeşimin omzuna yaslanarak gülümseyerek kadraya giriyor. "Yine flört

uygulamalarına mı döndün, G?"

"Hayır, bu *çok* daha iyi," Phoebe benim için cevap veriyor. "Bu Callum, Bonnie'nin zaman kapsülü hakkında e-postalaştığı adam. Diğer torun."

Rhett hayranlıkla fotoğrafı inceliyor. "Vay canına... Eğer büyükannesi onun yarısı kadar güzel olsaydı, o zaman..."

"Hayır," Phoebe ve ben aynı anda Rhett'in sözünü keserek cevap veriyoruz. Phoebe ona başını sallayarak tiksintisini açıkça gösteriyor.

"Ah, neyse," der Rhett, Phoebe'nin şarap kadehini elinden alır.

"Son e-postasının sonunda ona bekar olup olmadığını sordu," diyor Phoebe, kocası içkisini içerken ona anlamlı bir şekilde göz kırparak. "Okulun web sitesinde onun seksi küçük fotoğrafına bir bakış attı ve *Bundan biraz istiyorum*. dedi."

"Tamam, sakın ol," diyorum gülerek. "Saygılı davranmak için bana *Bayan* mı yoksa *Bayan* Anderson mı olduğumu sordu. Muhtemelen yanlış bir isim kullanmaktan kaçınmak istedi," diyorum, akıl sağlığım için.

"O seni Google'da aradı, G. Senin seksi olduğunu gördü ve onu takip etmeye devam etmeni söyledi. Sonra sana birkaç kez daha iltifat etti ve burcunu sordu, haydi ama!"

"Bu Photoshop olmalı," diye fısıldadı Rhett, ekrana daha yakın eğilerek. "Değil mi?"

"Öyle olmalı," diye onaylayarak, tezgahın üzerinden çay bardağımı alıyorum. Bir yudum almak için arkanı dönerim, sınav kağıtlarımın üzerine dökmekten endişelenerek. "Her halükarda, o bir okyanus ötedeki bir yerde. Yani, niyetinin ne olduğu ya da nasıl görüldüğü *gerçekten* önemli değil."

"Eh, bunun önemi yok," diyor Rhett, ses tonu son derece pragmatik.

Gözlerimi ona dikip, açıkça şaşkın bir ifadeyle, fincanı tekrar dudaklarıma götürdüm. "Hayır mı?"

"Sen hep orada yaşamak istemiştin," diye hatırlatıyor bana, sanki unutmuşum gibi.

Kupamı masaya koyarak, onun saçma imasına sırtarak cevap verdim. "Yani ne yapayım, dünyanın öbür ucuna taşınmak için onunla flört mu edeyim? Tabii, tamam, Rhett. *Tabii ki.*"

"Sadece bunun seni durdurmaması gerektiğini söylüyorum. Öğretmenler her yerde çalışabilir. Bu imkansız bir şey değil." Rhett, çelişkili olmayı *sevmesi* ama genellikle bunu, en azından benim durumumda, bir tür teşvik olarak yapması açısından ilginç biridir. Rhett ve Phoebe hukuk fakültesinde tanıştılar, bu yüzden tartışmak ikisi için de oldukça doğal bir şey. Bir gece geç saatlere kadar birlikte sahte duruşma hazırlığı yaptıktan sonra, birbirlerinden ateşli bir tutkuyla nefret ediyorlardı, ama birdenbire nefretleri yok oldu. "Seninle ilk tanıştığımda, üniversiteyi bitirip İngiltere'ye taşınmaya ve ürkütücü İngiliz çocuklara öğretmenlik yapmaya kararlıydın. O zamanlar tek konuştuğun şey buydu."

"Bütün İngiliz çocuklar ürkütücü değildir, canım," diyor Phoebe, bana bakmaya devam ederken onun yanağını okşayarak. "The Shining'i çok küçük yaşta izledi ve bu onun kafasını karıştırdı," diye fısıldıyor, sanki o duymayacakmış gibi.

"Ebeveynlik ikinizi de daha da garip hale getirdi."

"Uykusuz ve tek bir beyin hücresiyle çalışıyoruz, nazik ol," diyor Phoebe, kocasının elinden şarap kadehini geri alarak.

"Ama, gerçekten, neden oraya taşınmadın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Bakışlarımı ikisiyle tezgâhımdaki kağıtlar arasında gezdiriyorum. "Hayat... böyle gelişti. Üniversiteyi bitirdim, büyükanнем hastalandı, siz nişanlandınız, sonra evlendiniz, şimdi Mason burada ve..." Omuzlarımı silkiyorum. "Bütün hayatım burada. İngiltere'de yaşamak fikri..." Elimi reddedici bir şekilde sallıyorum, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyorum. "...geçici bir hevesdi."

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Rhett, fikrini açıkça belirtmeye hazır bir şekilde soruyor. "Bonnie'nin sana bıraktığı paranın bir kısmını kullanıp orayı ziyaret et." Phoebe dudaklarını bükerek yüzünü kameraya doğru çeviriyor ve benim adıma onun önerisini değerlendiriyor gibi görünüyor. "Sen, Phoebe ve Madi hep birlikte gidebilirsiniz. Kutuyu yanınıza alıp orada, Martha'nın ailesiyle birlikte açabilirsiniz."

"Ve belki de orada, sevimli bir İngilizle randevuya çıkabilirsin," diyor Phoebe, bardağına gülümseyerek.

"İkiniz de çok saçmasınız."

"Gözlerimin altındaki *koyu* mor renkli halkalardan anlayabilir misin bilmiyorum ama tatile ihtiyacım var, G. Şeytani çocuğum bir seferde iki saatten fazla uyumayı reddediyor."

"Bir gün Mason'a onu öyle aradığını söyleyeceğim."

"Ona söyle. Bilmesi gerekir."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Tartışmak hiç benim güçlü olduğum bir konu olmamıştır, iki avukatla tartışmak ise hiç. Kırmızı kalemimi alıp, önümdeki kağıda bakarak sınavları notlandırmaya devam ediyorum.

"Oh, bak, şimdi bize kızdı," Phoebe alaycı bir şekilde fısıldadı. "Yine kabuğuna çekildi."

"Kızgın değilim..." diyorum ve doğru cevabı işaretliyorum. "Sadece ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Ona cevap yazdın mı?" Phoebe, telefonunda yazarken sorar.

"Hayır, bana yardım etmeni umuyordum, hatırladın mı?"

"Artık bu e-postaları öğrencilerine gösteremeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Kalemimi bıraktım. "Evet, tabii ki. Callum'un e-postalarımızı paylaşmamı istemediğini söyleyeceğim, ama özetleyip onlara son gelişmeleri aktarabilirim."

Phoebe başını sallarken dudaklarını yaladı. "İşte benim kurnaz kardeşim. Onu özledim. Ona biraz kalıp benimle bir

gezi planlamasını söyle."

Phoebe...

"Büyükannem, sevgili üç torunlarının Martha'nın ailesiyle birlikte tanışmaya gitmesini istemez miydi?"

"Madi zaten işten izin alamaz," diyorum.

"Hayır, o da var," diyor Phoebe, telefon ekranını göstererek Madi ile olan mesajlaşmalarını gösteriyor. "Mart tatilinde gidebilir misin diye soruyor..."

"Bekle," diyorum, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Bekle, tamam. Bu delilik, değil mi?" Kulaklarından kulaklarına kadar sırtan Rhett'e bakıyorum. "Bu senin için sorun değil mi?" diye soruyorum ona. "Bir hafta boyunca tek başına ebeveynlik yapman sorun olmaz mı?"

"Nisan ayında işe geri döneceğim, bu yüzden bu adil görünüyor," diye cevaplar Rhett, omuz silkerek.

"Ben..."

"Madi, koridor tarafında tek başına oturmak mı, yoksa bizim aramızda orta koltukta oturmak mı istediğini soruyor?" Bee başını kaldırıp eğdi. "İşinden dolayı indirim alıyor, çok uygun bir fiyat. Bilet 400 dolar."

Kahretsin, bu *gerçekten* iyi bir fırsat. "Tamam, evet . . . Ama neden orta koltukta oturuyorum?"

"En dar kalçaya sahipsin."

Bunun doğru olmadığına eminim ama yine de kendimi aynı fikirde buluyorum. "Tamam, evet, ortası iyi."

"Yani var mısın?"

Ona bakıyorum, uzun bir saniye duraksıyorum. "Evet, sanırım öyleyim... Neden olmasın, değil mi?"

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Kaynak: G.Anderson@BHS.ca

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 17 Şubat 2025

Merhaba Callum,

Daha önce hiç "iyi insan" olarak adlandırıldığımı bilmiyorum, ama sanırım bu hoşuma gitti. Teşekkür ederim. Cevabınız çok nazikti. Dediğiniz gibi, kendime karşı daha yumuşak davranmaya çalışacağım. Ama şu anda takip eden sizsiniz, tersi değil mi? TikTok'ta paylaşımlarınız nasıl merak ediyorum... Paylaşmak ister misiniz?

Kız kardeşin çok havalı birine benziyor. Ne yazık ki, onun dükkkanı ve erkek kardeşinin saçları arasında, sanırım sıkıcı olan kardeş sensin. Şanssızlık. Yine de, karmaşık ayrılığını duyduğuma üzüldüm ve kız kardeşinin sana destek olduğunu duyduğuma sevindim. Kız kardeşler bu konuda çok iyidir! Üniversitedeki erkek arkadaşım ile ayrılığımı karmaşık olarak nitelendirmezdim (daha çok iş toplantısı gibiydi?), ama kız kardeşim de bana bolca dondurma ve belgesel maratonu ile destek oldu.

Yıldız burçlarını astrolog olmak isteyen Madison'a gönderdim. Onun tam cevabı "harika bir kombinasyon" oldu ve ardından paylaşmamam gereken uygunsuz bir şey söyledi. Ben Güneş burcum Başak, Ay burcum Terazi ve Yükselen burcum Kova'yım.

Haklısın, Montreal gerçekten çok güzel! Mümkünse bir gün mutlaka ziyaret etmelisin. Phoebe'yi birkaç ayda bir görüyorum. Babam araba sürmeyi çok seviyor ve torunuyla vakit geçirmeyi çok seviyor, bu yüzden hafta sonları ara sıra onunla birlikte araba yolculuğu yapıyorum ve Phoebe de ara sıra buraya geliyor.

İkiz olmaya gelince, genellikle insanlara bundan bahsetmekten kaçınıyorum çünkü bu konu genellikle can sıkıcı sorularla birlikte gelir. Mesela, ikiz telepatiniz var mı? (Hiç yok.) Birbirinizin acısını hissediyor musunuz? (Hayır, ama Phoebe doğum yaparken, hayatımın en kötü gıda zehirlenmesini yaşadım ve bir an için öyle olduğunu düşündüm.) Ve anneniz sizi çocukken aynı giydirdiyor muydu? (Hayır, şükürler olsun.)

Diğer haberler: Madison, Phoebe ve ben bir ay sonra İngiltere'ye bir gezi planlıyoruz. Her zaman gitmek istemiştik ve Bonnie bize biraz para bıraktı, bu yüzden artık bu mümkün. Tabii ki baskı yok, ama Lambley'i ziyaret edebilir miyiz diye düşünüyorduk. Tüm torunların birlikte zaman kapsülünü açmasının güzel olacağını düşündük. Olmazsa da hiç sorun değil.

Saygılarımla,
İyi Yumurta Georgia

Not: Hala Bayan Anderson'ım. Ne yazık ki, bu yıl bana mutlu Sevgililer Günü dileklerini ileten tek

erkek sendin. Peki ya sen?

Alıcı: G.Anderson@BHS.ca

Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk

Konu: RE: Martha Bennett'e ait zaman kapsülü

Tarih: 17 Şubat 2025

Günaydın Georgia,

Bu bir sürpriz! Okul gecesi bu saatte ne yapıyorsun? Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, genelde bu saatte uyanırım. Korkarım bu da sıkıcı kardeş olmanın bir başka belirtisi, sabah rutinim konusunda aşırı katıyım.

Daha önce takip edilen kişinin artık takipçi haline geldiği yönündeki inancınızı doğrulama riskini göze alarak, TikTok hesabımı sadece sizinkine bakabilmek için açtım. Yani, şimdilik yeniden paylaşım yok. Bu durum değişirse size mutlaka haber veririm.

Madison'ın söylediği uygunsuz şeyi bana söylemelisin, şimdi çok merak ettim. Merakımdan Lena'ya burçlarını gönderdim, ama muhtemelen hala uyuyor ya da en havalı kardeş olmakla meşgul olduğu için şu anda cevap veremiyor.

Artık sınıfınıza bizim e-postalarımızı göstermediğinizi varsayabilir miyiz? Size işinizi nasıl yapacağınızı söylemeyi asla düşünmem, ancak özel hayatınız hakkında bu kadar çok şeyin bilinmesini istemediğinizi varsayabilirim. Ayrıca, öğrencilerinizin

sizinle flört etmeye çalıştığım zayıf girişimlerime tanık olmasını hiç istemem, Bayan Anderson. Bunu söylediğim için üzgünüm, ama aslında Lambley'e gelmeniz gerekiyor. Gelmezseniz kırılırim. Şimdi bir dizi soru daha soracağım... Ne zaman varacaksınız? Havaalanından veya tren istasyonundan araçla alınmanız gerekiyor mu? Sadece üçünüz mü yoksa yeğeniniz de geliyor mu? Gerekirse kasabada bebek arabası veya araba koltuğu arayabilirim.

Benim evimde kalabilirsiniz, boş odam ve çekyatım var. Eğer kalmak istemezseniz, en iyisi bu hanı tercih etmenizdir, adresi **burada**. Ailemin adını verirsiniz, size indirim yaparlar.

Aileme hepinizin geleceğini haber vereceğim ve o zamana kadar anahtarı bulmalı ya da yakınlarda bir çilingir bulmalıyız. Bence hep birlikte açarsak hepimiz için çok anlamlı olur. Bu fikir ve yolculuk için teşekkür ederim. Bu iyiliğinizi karşılıksız bırakmayacağım ve bu yıl içinde sizi ziyaret edeceğim.

Saygılarımla,
Callum

Not: Bu yıl sana Sevgililer Günü'nü kutlayan tek erkek olduğum için bencilce çok mutluyum. Eğer bu yeterince açık değilse, ben de bekârim.

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Kaynak: Georgia.Anderson11@gmail.com
Konu: Kişisel e-posta hesabına geçiş
Tarih: 17 Şubat 2025

Günaydın Callum,

Şu anda saat birden biraz geçiyor, yani sizin saatinizle altı, muhtemelen koşuya çıkmışsınızdır, yumurta aklarını ayırıyordursunuz ya da bu katı sabah rutininizin diğer unsurlarını yerine getiriyordursunuz. Ben şu anda yatakta uzanmış, Lambley'den Chatsworth House'a yolun sol tarafında sürmeden nasıl gidebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. Neyse ki, uzun bir hafta sonu olduğu için işten izinliyim ve yatma saatimi geçirebilirim.

Normalde bu düzeyde bir takipten endişe duyabilirdim, ancak bir arkadaşımın sözleriyle, lütfen çabalarına devam et. Ne yazık ki, bundan sonra yapacağım paylaşımların performatif olup olmadığını asla bilemeyeceksin. Elini gösterdin.

Siz sorduğunuz için, Madison bana Akrep burcu erkeklerinin genellikle yatakta iyi olduklarını söyledi. Daha spesifik olmak gerekirse, "Akrep burcu erkekleri sizi yatağın öbür tarafına atarlar" dedi. İşte böyle. Onun görüşünün geçerliliği hakkında yorum

yapmanızı istemeyeceğim, merak etmeyin. Lena'nın benim burcum hakkında ne söyleyeceğini duymak beni gerçekten geriyor. Cevap verdiğinde bana haber ver! Ne yazık ki, onun beni havalı bulmasını istiyorum.

Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim, ama hayır, e-postalarımızı sınıfıma göstermeyeceğim ve göstermedim. Planım, iyi davranışlarının ödülü olarak, onlarla ilgili tüm güncellemeleri paylaşmak. Rüşvet, eğitimde harikalar yaratır. Ayrıca, muhtemelen fark ettiğiniz gibi, kişisel e-postama geçtim. Böylelikle, ikimiz de çekinmeden flört etme çabalarımıza devam edebiliriz.

Uçuşları dört saat önce rezerve ettik, bu yüzden şu anda pek bir planımız yok. 8 Mart sabahı saat 9:45'te Heathrow'a inip 16 Mart öğlen saatlerinde ayrılacağız. Herhangi bir öneriniz var mı? Her türlü öneriye açığım. Ben İngiltere'ye hiç gitmedim, ama Madi ve Phoebe gitmişler, bu yüzden karar vermeyi tamamen bana bırakıyorlar. Çok kısa bir süre, ama mümkünse Londra ve Bath'ta bir veya iki gece geçirmek isterim. Ve tabii ki, ünlü turistik yer Lambley de öncelikli hedeflerimizden biri.

Diğer soruna gelince, yeğenim kayınbiraderimle birlikte burada kalacak, ama düşünceli davranışın için teşekkür ederim! Phoebe'ye o bağlantıyı göndereceğim, böylece uçumuz için otelde

rezervasyon yaptırabilir, çünkü size yük olmak istemiyorum.

Kanada'yı ziyaret ettiğinizde, planlamanıza karşılıklı olarak yardımcı olacağıma söz veriyorum!

Saygılarımla,
Gürcistan

Not: Lambley ve çevresinde güzel restoranlar var mı?

Alıcı: Georgia.Anderson11@gmail.com
Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 18 Şubat 2025

Merhaba Georgia,

Gecikmeli yanıtlım için özür dilerim, dün klinikte en azından hareketli bir gün geçirdim.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey olan bir bebeğin doğumuna yardım ettim. Hastama aşı yaparken annesi doğum sancıları başladı. Ebeyi çağırdık, ancak o gelene kadar anne çok ilerlemişti ve hareket ettirilemez hale gelmişti, ben de doğuma yardım ettim. İtiraf etmeliyim ki çok korkmuştum, ama bu aynı zamanda kariyerimdeki en inanılmaz deneyimlerden biriydi.

Ama garip olan ne biliyor musun? Tüm bu heyecan ve kaosun içinde, sürekli şunu düşünüyordum: Georgia'ya bunu anlatmak için sabırsızlanıyorum. Son zamanlarda ne yaparsam yapayım, aklımda hep sen varsın sanki. (Senin için bir başka zayıf girişim.)

Bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm, ama beni bu konuda sana yardım etmem için davet etmek büyük bir hataydı. Benim hakkımda bilmediğin şey, bu konuda biraz aşırıya

kaçabileceğimdir. Arkadaşlarım artık benimle seyahat etmeyi reddediyorlar çünkü zamanımızı ve paramızı en iyi şekilde değerlendirmek için her saniyeyi planlamakta ısrar ediyorum.

Bununla birlikte, bu e-postaya dört farklı plan içeren bir hesap tablosu ekledim. Hepsi Londra, Bath, Lambley'i ziyaret etmeyi ve Chatsworth House'a günübirlik geziyi içeriyor ve seyahat seçenekleri ile ihtiyacınız olabilecek tüm ilgili detayları da içeriyor. Alt kısımda iki ek sekme daha bulunmaktadır. Biri, her şehirdeki turistik yerlerin tarihsel öneme göre sıralanmış listesi, diğeri ise sizi götürmek istediğim Lambley yakınlarındaki restoranların listesidir.

Lena'nın cevabının tamamını, okuma keyfiniz için kopyalayıp yapıştıracağım...

"Bana onun burçlarını gönderiyorsan, gerçekten başın dertte olmalı! Çok beğendim, Lucky. Başak burcu, tarih öğretmeni olmasıyla çok uyumlu. Eğer sorduğun buysa, kesinlikle uyumlular. Daha fazla bilgi vermek için onun tüm burç haritasına ihtiyacım var, ama bunlar iyi şeyler. Kova burcu olan herkes benim gözümde havalıdır."

Son kısmı ben eklemedim, yemin ederim.

Saygılarımla,
Callum

Not: Madison'ı her zaman sevmişimdir.

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Kaynak: Georgia.Anderson11@gmail.com
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 19 Şubat 2025

Merhaba Callum,

Bu, şimdiye kadar duyduğum en geçerli gecikme sebebi! Umarım anne ve bebek iyidir! Akşam yemeğinde bana her şeyi anlatmalısın. O hesap tablosu kusursuzdu. Nefes kesici. Muhteşem. Açıkçası biraz seksi mi?

Üçüncü planı seçtim, ancak küçük bir uyarı var. London Eye fikrini çok beğeniyorum, ancak yükseklik korkum var. (Utanç verici, biliyorum.) Bunun yerine, senin önerdiğin gibi, Londra Kulesi'ni ziyaret etmeden önce Thames Nehri gezintisi yapacağız. Çok teşekkür ederim Callum. Yardımın için çok minnettarım. Önerdiğiniz birçok restoranın hepsini çok beğendim ama en beğendiklerim üçü şunlar: Alchemilla, Taquero ve Sat Bains. Gönderdiğiniz seçeneklerin hepsi biraz pahalı gibi görünüyor, bunu belirtmekte fayda var. Sizi uyarmalıyım, bütçem biraz kısıtlı.

Lena'nın cevabı aylarca egomu besleyecek. Aslında, üç hafta sonra görüştüğümüzde çok daha kibirli bir

halim olacağı konusunda seni uyarmalıyım. Ama merak ediyorum, neden sana Lucky dedi? Bu senin takma adın mı?

Saygılarımla,
Gürcistan

Not: Ben de gün boyunca seni düşünüyorum.

Alıcı: Georgia.Anderson11@gmail.com
Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 19 Şubat 2025

Georgia,

Hastalar arasında bekliyorum, ama hızlı bir açıklama yapmadan duramadım: Akşam yemeğinin parasını ben ödeyeceğim. Bu bir randevu, değil mi? Ve olmasa bile, yine de ısrar ederim.

Saygılarımla,
Callum

İkisi: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Kaynak: Georgia.Anderson11@gmail.com
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 19 Şubat 2025

Callum,

Evet, randevu. Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler. Yine de daha ucuz bir yere gitmeyi önerme isteğiyle mücadele ediyorum.

Saygılarımla,
Gürcistan

Alıcı: Georgia.Anderson11@gmail.com
Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 19 Şubat 2025

Georgia,

Randevu olduğunu duyduğuma çok sevindim.
Günlük işlerimi bitirince uygun şekilde cevap
vereceğim.

Saygılarımla,
Callum x

Alıcı: Georgia.Anderson11@gmail.com
Kaynak: C_Lewis@lambleyclinic.co.uk
Konu: RE: Kişisel e-posta hesabıma geçiş
Tarih: 19 Şubat 2025

Merhaba Georgia,

Sabrınız için teşekkür ederim, işten eve geldim.
Umarım gününüz şu ana kadar iyi geçiyordur?

Şanslıyım, değil mi? Ailem, altı yaşımdan beri, kızgın olmadıkları sürece gerçek adımı kullanmamayı tercih ediyor. Uzun lafın kısası, bahçede oynarken toprakta bir bozuk para buldum. Fazla önemsemedim ve cebime attım. Ertesi gün onu okula götürdüm ve öğretmenim neredeyse sınıfı koşarak annemi aramak için dışarı çıktı. Meğer bozuk para 1066 yılına aitmiş. Sonunda 1.500 sterlin değerinde olduğu ortaya çıktı.

Ailem kazı yaptı ve sekiz tane daha buldu. Bu haber, Daily Mail gazetesinin ilk sayfasına taşındı. Annem bu haberi gururla çerçeveletip salonumuza astı. Eminim, siz buraya geldiğinizde hepinize bunu göstermek isteyecektir.

Sekiz madeni parayı sattılar, ama benimkini saklamama izin verdiler. Hala onu uğur getirmesi için yanımda taşıyorum.

Peki ya sen? Çocukluktan kalma bir takma adın var mı?

Ayrıca, numaralarımızı paylaşmaya ne dersiniz? Eğer sizin için uygunsa, benim numaram: +44 115-555-0235.

Saygılarımla,
Callum

Dördüncü Bölüm: Callum

Ben bilinmeyen bir numaradan gelen aramayı cevaplıyorum. Telefonum aramanın Kanada'dan geldiğini söylüyor. "Alo?" Oradan beni arayacak tek bir kişi var, birkaç saat önce telefon numaramı verdiğim kadın. Ama Georgia, önce mesaj atmadan beni aramaya cesaret edebilir mi?

Bir saniye sonra, kadınsı, nefes nefese bir ses cevap verdi. "Callum mu?"

"Evet, öyle. Georgia?" Stereonun uzaktan kumandasını alıp müziği kapatıyorum.

"Sesin *tam olarak* hayal ettiğim gibi," diye cevaplar, gülümsemesi duyulabilir. "Pardon, bu tuhaf mı?"

Dudaklarımı yalayıp, sandalyeme yaslanarak yemek odamın tavanına sırtarak bakıyorum. "Sesimi hayal etmenin tuhaf olup olmadığını mı soruyorsun, yoksa resmi olarak numaranı vermeden önce aramanın tuhaf olup olmadığını mı?"

"Aman Tanrım," diyor, Kanada aksanı bir şekilde daha belirgin hale geliyor. Bu, gülümsememi tam anlamıyla bir sırtışa dönüştürüyor. "Bunun doğru bir cevabı yok." Georgia yumuşak bir şekilde gülüyor ve ben de sesini bir şekilde kaydedebilmek için ona bunu tekrar yapmasını rica etmeyi düşünüyorum. "Sesimin ne kadar burundan çıktığının giderek daha fazla farkına varıyorum. Senin sesin kadar çekici değil. Lütfen öyle olmadığını varsay."

"Katılmıyorum," diyorum. "Sesini duymak çok güzel."

"O zaman garip değil mi?"

"Hayır, kesinlikle öyle." İkimiz de gülüyoruz. "Ama hoşuma gitti," diye ekliyorum. "Ama bu olayın her şeyi biraz çılgınca, değil mi? Yani, bir hafta önce sen tamamen yabancı bir insandın ve başka koşullar altında muhtemelen tamamen

yabancı kalacaktın. Ama şimdi..." Sessizliği doldurmayı unuttuğumdan önce sözümü kesiyorum. "Her neyse, aradığına sevindim."

"Biliyor musun, seninle konuşmaya başladığımdan beri, sanki büyükannemi daha fazla *hissedebiliyorum*. Bütün bunlardan çok hoşlandığını hissediyorum."

"Dün anneme de aynı şeyi söyledim. Büyükannem vefat edeli on yıl oldu, ama bu hafta onu çok daha fazla düşündüm. Gerçekten çok güzeldi." Memnun ve hoş bir iç çekiş duyuyorum, ardından kumaşın hışırtısı geliyor. "Şu anda neredesin?"

"Az önce eve geldim. Yemek masasını kurutma rafı yerine çalışma masası olarak kullanabilmek için çamaşırları katlıyorum. Dairemde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var, ama kurutma makinesi daha çok teorik olarak var—taşındığımdan beri çalışmıyor."

"Dairenizi beğendiniz mi?"

"Hiç de bile," diye açıkça cevaplar. Ben de onun devam etmesini isteyerek hafifçe gülerim. "Yani, başımı sokacak güvenli bir yerim olduğu için minnettarım, yanlış anlama, ama hepsi bu kadar. Ev aletleri benden daha yaşlı, kilidi yerine oturtmak için ön kapıya tüm vücudumun ağırlığını vermem gerekiyor ve sadece bir pencere var, o da kaldırımla paralel. Çok fazla ayakkabı görüyorum."

"Peki, ayakkabıları sever misin?" diye soruyorum.

Onun kahkahası coşkulu, pahalı şampanyanın ilk yudumlarını hatırlatıyor bana. "Şey," diyor, hala gülererek, "diğer kızlardan daha fazla değil, sanırım?"

Elimi yüzümden aşağı doğru gezdiriyorum. "Üzgünüm, neden bunu sorduğumu bilmiyorum..."

"Hayır, hoşuma gitti. E-postalarından anlaşıldığından daha utangaç olmana sevindim."

"Öyle mi?" diye soruyorum, onunkiyile kıyaslanamayacak kadar alçakgönüllü bir kahkaha atarak. "Öyle mi?"

"Kesinlikle! Eğer şu anki görünüşünle ve her zaman çekici olsaydın, çok fazla korkutucu olurdun."

Alt dudağımı bir tarafı yukarı doğru kıvrılmadan önce oynatıyorum. Kahretsin, bu kadın beni parmağında oynatıyor. "Peki ben nasıl görünüyorum, Georgia?"

"Oh, *lütfe*," Georgia şakacı bir şekilde beni azarlar, "utangaç davranma. Phoebe, sana ait fotoğrafı gösterdiğimde şarabını neredeyse tükürecekti."

Genelde iltifatları geri çeviren biri değilim, ama Phoebe'nin görüşü benim aradığım şey değil. "Peki *sen* ne düşünüyorsun?"

"Şey, Callum." Bir an durup, hafifçe nefes verdi. "İlk düşüncem, senin çok, çok yakışıklı olduğundu. Sonra da, bu kadar çok, çok uzakta yaşamamanın ne yazık olduğunu düşündüm..."

Masamın ahşap yüzeyini parmaklarımla okşayarak başımı sallayıp iç çekiyorum. "Evet, ben de benzer düşüncelerim var."

"Aww, beni yakışıklı mı buluyorsun, Callum?"

Onun söylediği zaman isminin kulağa hoş gelmesini ve onu kullanmaya devam etmesini *çok seviyorum*. "Çok, çok yakışıklısın," diye alay ediyorum. "Hayır, ama gerçekten, sen muhteşemsin."

O, bir uğultu ile bir nefes arasında bir ses çıkararak onaylar. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı, bu yüzden sonraki sözlerimi kekeleyerek söyledim. "Oh, gerçekten mi? Neymiş o?"

"Aksanı biraz azaltabilir misin? Graham'ın saçlarından daha parlak kızarıyorum burada."

"Telefonda e-postadan daha flörtözsün," diyorum ona, içimden gülerek. "Hoşuma gitti."

"Evet, şey, kağıt izi bırakmayı sevmiyorum."

"Hayır mı? Neden?"

"Çünkü gönderdiğim her mesajı, söylediğim her şeyden pişman olana kadar kaçınılmaz olarak tekrar tekrar okurum."

Telefon görüşmeleri veya yüz yüze iletişimde ise, utanç verici hiçbir şey söylememiş gibi davranabilirim."

"Sen sadece komik, tatlı ve ilgi çekiciydin," diye onu teselli ediyorum. Şahsen, e-posta yoluyla tanıştığımıza memnunum. Bir gün onları tekrar okurken keyif alacağımı düşünüyorum.

"Hmm. Daha önce hiç *ilgi çekici* olarak nitelendirilmemiştin."

"Yüzüne karşı değil, belki. Ama eminim ki öylesin."

"İşte yine çekiciliğini konuşturuyorsun."

"Sadece ısınmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, Georgia."

"Oh, tanrım, oh, tanrım..."

"Ne?" diyorum, onun ses tonuna ve tekrarlanan cümleye gülerek.

"Adımı söylemen *tehlikeli*, Doktor."

Bu takma adı görmezden gelmeyi tercih ediyorum, ama yine de bu küstahça ifadenin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. "Neden Georgia? Yine mi kızardın?"

"Evet, aynen öyle."

"Senin de benim dediğin şekilde söylemeni seviyorum," diye itiraf ediyorum. "Lütfen söylemeye devam et."

"Sana tüm e-postalarını bana okumanı zorlayabilirim, Callum..."

"Ne isterseniz yaparım, Bayan Anderson."

O buna burun kıvrır ve benim sırtışıma bir gülümsemeye dönüşür. Burun kıvrırmak, ondan gelen en sevimli sesdir. "Hey, hey, hey! İşleri çok abarttın. Bu neredeyse *pornografik* bir şeydi." Son sözü bir kıkırdama ile boğulur. "Lütfen, biraz terbiyeli ol."

"Tamam, peki. Dersimi aldım. Geri adım atacağım." Göğsümden düşük ve içten bir kahkaha kopar. "Günün nasıl geçti?"

Ondan sonra saatlerce konuştuk. Aklım başımda olmadan yemek masasındaki koltuğumdan kanepeye, oradan da yatak odama geçtim. Soyunurken onu şifonyerin

üzerine bıraktım, sonra onu yatağıma çekip telefonu duvara taktım, böylece dün gece izlediği belgesel dizisini *harika* ayrıntılarla anlatmasını dinlemeye devam edebildim.

Sohbetimiz, sanki iki eski dostun hasret gidermesi gibi, hiç zorlanmadan akıyordu. Ne zaman kısa bir duraklama olsa ya da *fırsat* bulsam, konuşmayı bitirmek için hiç acele etmedim. Onunla konuşmaya devam etmek istiyordum, uyumaktan çok daha fazla.

"Aman Tanrım, Callum, saat kaç oldu?" Georgia esneyerek sorar. "Saat kaç, iki mi?"

"Öyle bir şey..."

Callum!

"Ne?" diye gülerek başımın altındaki yastığı düzeltiyorum. "Seninle konuşmayı seviyorum."

"Sabah rutinin üç saat sonra başlıyor."

"Bir gün kaçırabilirim."

"Bu konuda aşırı katı olduğunu söylememiştin sen?"

Esnememeye çalışıyorum ama esniyorum ve bunu iyi gizleyemiyorum. "Meh," diyorum, sesi vurgulamak için. "Her zaman değil."

"Hayır, uyumana izin vermeliyim. Özür dilerim..."

"Georgia, sana söz veriyorum, saati okuyabiliyorum. Özür dilemene gerek yok."

O gülerek nefes verdi. "Peki, tamam. Yine de, tekrar ararsak beni kesmelisin, tamam mı? Konuyu uzatma eğilimim var."

Anlayabiliyorum. Hoşuma gitti. Endişe verici derecede. "Yarın beni tekrar arar mısın?" diye soruyorum. "Aynı saatte mi?"

Bir duraklama olur, utangaç, güzel bir gülümseme için yeterli bir süre, bu gülümsemeyi zihnimde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum. "Evet, isterim."

"Harika. O zaman numaranı kaydediyorum."

Georgia yorgun ve rahat bir kahkaha atar, bu da bir anlığına onun yanımda olmadığını, yatağın diğer tarafında yatmadığını unutmamı sağlar. "İyi geceler, Callum."

"İyi geceler, Georgia."

Dokuz saniye boyunca kimse telefonu kapatmaz.

"Hala orada mısın?" diye tereddütle sorar, ardından yumuşak bir kuş tüyü yorganın sıkıştırılma sesi duyulur.

Gözlerimi kapatıp, onun yatağında uzandığını hayal ediyorum. "Evet, sanırım öyleyim."

Aynı uykulu tavırla tekrar gülüyor. "Telefonu kapatmayacak mısın?"

"Bunu yapmaya cesaretim yok."

Georgia iç çeker, *Bu kötü haber.*

Neredeyse yüksek sesle "Biliyorum" diye cevap verecektim. Ama daha fazla bir şey söyleme fırsatım olmadan, o yine nazikçe "iyi geceler" diye fısıldadı ve telefonu kapattı.

Onun numarasını "İyi Kalpli Georgia" olarak kaydedip, telefonumu komodinin üzerine koyuyorum ve başucumdaki lambayı kapatıyorum.

"*Kahretsin,*" diye fısıldıyorum, sırt üstü yatarken yatak odamın karanlık derinliklerine bakıyorum. Elim göğsüme koyuyorum ve avucumda kalp atışlarımı hissediyorum.

Bu, şüphesiz iyi türden bir sorun.

Neden *yıl* sonra bana böyle hissettiren ilk kadın okyanuslarca uzakta yaşamak zorunda?

Hayatım özellikle hareketli olduğu söylenemez. Sadece Birleşik Krallık'ta çalışma iznim var. Yurtdışında çalışma izni almak için başvurabileceğim seçenekler ve yollar olduğu kesin, ama bu kolay değil. Üstelik, bu seçeneklerin hiçbiri, büyükannemin kurduğu ve ailemin son altmış yıldır işletmeye devam ettiği klinikte çalışmaya devam etmeme izin vermiyor. Annemden devraldığım, onun da annesinden devraldığı bu muayenehaneyi işletmek, çok uzun zamandır tek ve yegane hedefim olmuştur. Hastalarımın aynı zamanda komşularım olduğu bu topluluk dışında tıp mesleğini icra etmekle pek ilgilenmiyorum.

Elbette, bazen sınırlar bulanıklaşır veya hayal kırıklıklarım artar, örneğin yerel bir barda, tansiyon ilacı

yazdığım birkaç erkeğin üçüncü veya dördüncü bira içtiğini gördüğümde. Ya da pazar günü annemin evinde kızartma yemeye gittiğimde, daha bir lokma bile yemeden telefon çalar ve aniden ev ziyareti için gönderilirim, tabağım ise tezgahın üzerinde alüminyum folyoya sarılmış halde kalır.

Eğer öyle bir durum olursa, taşınmayı düşünür müyüm? Açıkçası, bilmiyorum.

Kasabamı seviyorum. Geçen yıl biriktirdiğim parayla satın aldığım bu eski, rüzgarlı kulübeyi seviyorum. Her odadaki kullanışsız küçük kapı çerçevelerini, ahşap kirişleri ve orijinal şömineleri seviyorum. Hayatımın Lambley dışında başka bir yerde geçeceğini hiç hayal etmedim.

Ama belki Georgia'da vardır? Belki de bozuk kurutma makinesi ve ayakkabı manzaralı penceresi olan dairesinden çıkmak istemiştir.

Her zamanki gibi, kendimi çok ileri götürüyor olma ihtimalim yüksek. Yine de, yorgun zihnimi dolaşmaya bırakıyorum, ta ki kendimi uyku ve düşünce arasında, göğsümde sessiz bir umutla sürüklenirken bulana kadar.

Lena, hatırlayabildiğim kadarıyla bana aşk ve diğer birçok konuda dersler veriyor. Ablam, hepimizin hayatında bir kez büyük bir aşk yaşayacağına inanıyor. Kadere inanıyor, kime aşık olacağımızın evren tarafından önceden belirlendiğine, bizim kontrolümüz dışında olduğuna inanıyor. Bu yüzden, ne kadar saçma olursa olsun, *o tek kişiyi* bulmaya kararlıyım. İnatla, biriyle yetinmek istemiyorum. Bu yüzden, o zaman ne kadar zor olsa da, üç yıl önce eski sevgilimle ilişkiyi bitirdim. Kalbimin derinliklerinde, onun benim için kaderimde yazılı kişi olmadığını biliyordum. Onun da hayatını değiştiren, yolunu düzelten türden bir aşkı bulmayı hak ettiğini biliyordum.

Belki bunu düşünmek bile aptalca, ama Georgia'nın benim için o kişi olup olamayacağını merak etmeden edemiyorum.

Aptalca olsun ya da olmasın, uykuya dalarken aklımda tuttuğum düşünce budur.

Beşinci Bölüm: Callum

Üç hafta sonra

Bu, günün adamı mı?" Graham, Lena'nın yanındaki kanepeye o kadar coşkuyla atlayarak oturur ki, Lena neredeyse kanepeden zıplar. Video görüşmemizin köşesindeki küçük dikdörtgene bakarım ve yine saçımı çekmeye başlarım. "O nasıl?" diye Lena'ya fısıldar, ama sesini benim duyabileceğim kadar yüksek çıkar.

"Saçıyla uğraşmayı bırakmayacak," diye cevaplar Lena.

"Lucky, harika görünüyorsun," diyor Graham güven verici bir şekilde. "Ama saç konusunu şimdilik bırakalım, olur mu?"

Elimi dizimin üzerine bırakıp, yanımdaki bankta duran çiçek demetine bakarak iç çekiyorum. Çiçekler fazla mı? Belki de yetersiz?

"Trenin saat kaçta var demiştin?" Lena, oturma pozisyonunu düzeltirken telefonu bir anlığına yüzüne

yaklaştırarak sorar.

"Yarım saat." Saatile bakıp yutkunuyorum. Birkaç dakika sonra Georgia Anderson, Nottingham istasyonundaki platforma adım atacak. Bu sabaha kadar hiç gergin değildim, ama şimdi tek hissettiğim şey gerginlik. Bu güllerin dikenlerinden birine parmağımı batırsam, kanaması bile şüpheli. Bunun yerine, içimden milyonlarca düşünce akıp giderdi herhalde.

Geçen hafta sonu İngiltere'ye gitmeden önce, Georgia ve ben her gece telefonda konuşuyorduk. Ve her gece, onun ısrarla koyduğumuz sokağa çıkma yasağını ihlal ediyorduk.

Birkaç ay önce bir arkadaşım bana gelip, gerçek hayatta hiç tanışmadığı birine aşık olduğunu söyleseydi, beyin sarsıntısı belirtileri olup olmadığını kontrol etmek için ısrar ederdim. Ve yine de, işte buradayım, kalbim elimde, son bir aydır tüm düşüncelerimi meşgul eden kadının trenden inmesini bekliyorum.

"Neden kendin sıçacakmış gibi bakıyorsun?" Lena gülererek sorar. "Burası Georgia! Senin Georgia'n. Rahatla!"

"Tamam, senin için söylemesi kolay," Graham benim adıma konuşuyor, ben ise yan platformdan trenin kalkışını izliyorum. "Ama söyle bana Lucky, şu anda tam olarak ne hissediyorsun? Martha şu anda sana ne derdi sence, eğer konuşabilseydi? Ve son olarak, kıyafetini bana tarif edebilir misin?"

Telefonuma bakarken, kardeşim elinde kalem ve kağıtla ekranı bekleyişle izliyor. "Bu, makalene girmeyecek, Graham."

"Dalga mı geçiyorsun dostum?" diye alaycı bir şekilde gözlerini devirerek sordu. "Bu *artık* makale oldu. Bu tam bir altın değerinde."

"Yeşil örgü kazak ve koyu mavi kot pantolon giyiyor," diye fısıldadı Lena, defterine hafifçe vurarak. "Onu onun için ben seçtim."

"Hey!" diyorum, ona sert bir bakış atarak. "O kısmı koyma," diyorum Graham'a, bakışlarımı başka yöne

çevirerek.

"Diğer sorularımı cevaplarsan, cevaplamayacağım."

Saatime tekrar bakarak iç çektim. Her an gelebilir. "Ben, şey, gerginim..."

"Lütfen biraz daha ayrıntılı anlatır mısın? O büyük beynini kullan."

"Ben... Bilmiyorum. Sanırım, yüz yüze görüşürsek aramızdaki kimya tutmayacağından korkuyorum. Ya da kendimi rahat hissetmeyeceğim. Bana ilgi duymayacağından ya da kötü bir ilk izlenim bırakacağımdan endişeleniyorum."

"Güzel, hepsi gerçekten çok güzel," diyor Graham, sayfasından gözlerini kaldırmadan.

Telefonu boş boş bakarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Öyle düşündüğüne sevindim . . ."

"Devam et." Kalemî dairesel hareketlerle sallayarak işaret ediyor.

"Ben de tabii ki heyecanlıyım... Konuşmaya başladığımızdan bu yana bir aydan çok daha uzun bir süre geçmiş gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse, henüz *gerçekten* tanışmamış olmamıza inanamıyorum." Ellerimi pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. "Bilmiyorum dostum. Umarım her şey yolunda gider. Gerçekten, gerçekten her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

"Olacak," diyor Lena kesin bir şekilde, tam da hoparlörden Bristol'dan gelen trenin yaklaştığı anonsu duyulurken. Kafamı kaldırıp yaklaşan treni görüyorum, hala çok uzakta.

"O burada."

"İyi şanslar!" kardeşlerim aynı anda cevap veriyor.

Cebime uzanıp ikisine de şanslı paramı gösterip telefonu kapatıyorum. Ayağa kalkıp telefonumu ve paramı arka cebime koyuyorum, sonra yanımdaki bankta duran çiçekleri alıyorum. Genç kıızıyla birlikte duran bir kadın bana nazik gözlerle bakıp cesaret vermek için bir kez başını sallıyor. Tren platforma yanaşırken ben de ona başımı sallıyorum.

On iki kapı açılırken nefesimi tutuyorum ve Georgia'nın geçen hafta gönderdiği mesajda ifade ettiği gibi, utanç verici miktarda bagajla inen üç kadını görmeyi bekliyorum. Kalabalığı taradım ve platformun uzak ucunda inen kızıl saçlı bir kadın gördüm. Hemen arkasını döndü ve hala trende olan, benim göremediğim birinden büyük gri bir valiz aldı. Kızıl saçlı kadının Georgia'nın kuzeni Madison olduğunu düşündüm ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Emin olmak için yaklaşmadım.

Üç adet olağanüstü büyük çanta platformun üzerine bırakıldıktan sonra, diğer iki kadın birkaç el bagajıyla trenden inerken, tren kapıları zil sesi ile birer birer kapanmaya başlar.

Georgia arkasını döndüğünde, zaman yavaşlamış gibi görünüyor. Üzerinde bol kesim yeşil kareli pantolon, altında düz beyaz tişört ve düğmeleri açık pembe hırka var. Omzunda saçındaki saç lastiğiyle uyumlu leylak rengi bir çanta ve ayağında parlak beyaz spor ayakkabılar var.

O tam olarak... doğru görünüyor. Tamamen *kendisi*. Parlak ruhunu daha da ortaya çıkaran pastel renklerle baştan aşağı sarılmış. Gözlerimi onun yumuşak kıvrımları, sarı saçları ve çekici gülümsemesi üzerinde gezdiriyorum. Fotoğraflarından bile daha güzel, yüzüme anında bir gülümseme getiren bulaşıcı bir neşe yayıyor. Georgia, bu kasvetli tren istasyonunda altın bir ışık huzmesi gibi.

"G, bu o mu?" Madison'ın sesi platformda yankılanıyor, yaramaz gülümsemesi bana doğru dönük.

Cebimden elimi çıkarıp, şimdi hepsi bana bakan üç kadına el sallıyorum. Georgia'nın gülümsemesi daha da genişleyip dişlerini gösterince, kendimi tutamayıp gülüyorum. Omzundaki çantayı indirip hızla kız kardeşine uzatıyor ve benim yönüme doğru koşmaya başlıyor. Aramızda henüz tek kelime bile konuşmadan, kıkırdaması beni selamlıyor.

Ayaklarımı onun yönüne doğru zorluyorum, yolun üçte birinde onunla buluşuyorum.

"Merhaba!" diye bağıırır ve birkaç saniye sonra bana çarpar. Bir kolumu beline dolayarak onu kaldırırım ve momentumuyla ikimiz bir yandan diğır yana sallanırken onu kendime yaklaştırım. Ayakları yerden kesilirken elleri omuzlarımı kavrar. "Dışarıda beklediğini sanıyordum," der omzuma yaslanarak yumuşak bir sesle. "Bu hoş bir sürpriz oldu."

"Burada bekleyebilmek için bilet aldım," diyerek onu yere indirdim. "Bagajınla yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Kız kardeşine ve kuzenine bakarak gülümsedim.

"Evet, yapıyoruz." Georgia gülüyor. "Teşekkürler."

"Yolculuk nasıldı?" Onu kollarımda hissetmeyi şimdiden özledim. Ama bu kadar çabuk ona tekrar sarılmam mümkün değil elbette.

"Tüm eşyalarımızı üç farklı trene yükleyip indirmek *hiç* eğlenceli değildi ama . . ." Georgia bana bakar ve gözlerinin kenarları kırışır, gülümsemesi bir kez daha açılır. "Artık buradayız." Burnunun ucu ve yanakları yumuşak bir pembe tonuna bürünürken, elini uzatıp pazıma koyar. "Merhaba," der tekrar. "Üzgünüm, sana bakıp duruyorum gibi hissediyorum . . . Sadece . . . Sen gerçeksın!"

Gergin bir şekilde gülerek nefesimi veriyorum. "Bunlar senin için," diyorum ve çiçekleri ona doğru uzatıyorum. "Sevgililer Günü'ne sadece bir ay geç kaldım, değil mi?"

"Sana hiçbir şey getirmedim," diyor, buketi alırken şakacı bir şekilde dudaklarını bükerek. "Üzgünüm."

"Bu doğru değil," diyorum ona. "Ketçaplı cipslerimi hatırladın, değil mi?"

Kıkırdayarak başını sallar. "Tabii, nasıl unutabilirim ki. Bana yetmiş kez hatırlattın."

Elimi uzatıp, avucumla yüzünü okşuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, o kucaklamayla yetinirdim," diyorum, yutkunarak. Georgia'nın gözlerinde kendimi kaybediyorum, gri bir halka ile çevrili çeşitli mavi tonları. Bana, ailemin bahçesinde uzanarak geçirdiğim tembel öğleden sonralarını

hatırlatıyorlar, hayal gücümü kullanarak bulutları orman hayvanlarına dönüştürdüğüm günleri.

Georgia ile ilgili her şey bir şekilde tanıdık geliyor, sanki onun her özelliği uzun zamandır saklanmış anılardan alınmış gibi. Burnunun kırıksıklığı, sınıfı güldürdüğü için her zaman başını belaya sokan eski bir okul arkadaşıma ait. Rüzgârın hafifçe dalgalandırdığı saçları, çamaşır ipinde kurutmak için asılan büyükannemin en sevdiği altın rengi yorganı hatırlatıyor. Çilleri, on yıldan fazla bir süre önce bir kamp gezisinde babamın bana bulmayı öğrettiği takımyıldızların şekillerine benziyor. Ancak Georgia'nın gülümsemesi tamamen ona ait. Eminim ki, ona benzeyen başka bir gülümseme yoktur.

"Bana öpmek istermiş gibi bakıyorsun, Callum."

Gülümsüyorum, başparmağım onun ağzının köşesine dokunuyor. "Öyle miyim?"

"Öylesin." Dili hafifçe dışarı çıkarak dudaklarını ıslattı.

"Belki, evet."

Bana gözlerini kırptırarak bakar, uzun kirpikleri yanaklarına değiyor. "Yapar mısın?"

"Öyle mi?"

"Öp beni."

"İzin verir misiniz?"

Kafasını sallayarak gülüyor. "İki kelimelik cümleleri geçmemize yardımcı olabilir..."

Elimi boynunun arkasına kaydırıp ağzımı ağzına yapıştırdığımda onu susturdum. Kendimi kaptırmamaya çalışıyorum, ama çok kolay kaptırabilirim. Dudakları yumuşak ve davetkar, sanki benim dudaklarıma uyacak şekilde tasarlanmış gibiler.

Georgia, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken boğazının derinliklerinden mırıldanıyor. Onun küçük seslerini daha fazla duymak için öpüşmemizin açısını değiştiriyorum. Tırnaklarını boynumdan aşağı doğru gezdirdiğinde, kendimi zorla uzaklaştırıyorum ve omuzlarımdan göğsüme doğru kayan ellerini hissederken tüm boyumu dikleştiriyorum.

"Tanrıya şükür," diyor, ben onu kollarımla sardığında alnını göğsüme dayayarak. "Bunu hallettiğimize sevindim," diye mırıldanıyor.

Onu daha sıkı sararım. "Ben de," diye onaylarım ve çenemi hafifçe onun başının üstüne dayarım.

"En azından artık sadece arkadaş kalmamız gerektiğini biliyoruz, değil mi?"

Donup kalırım, vücudum birkaç saniye boyunca onun etrafında kaskatı kesilir, sonra Georgia kahkahaya boğulur ve yüzünü bana doğru çevirir. "Şaka yapıyorum, Callum!" Omzumu iter. "Rahatla!"

"Bunun için seni yakalayacağım," diyorum, alaycı bir gülümsemeyi bastırmak için dilimi yanağıma bastırarak.

"Güzel," diyor, gözleri ısınırken gülümsemesini yavaşça yalıyor. "Umarım yaparsın."

Onun omuzlarına kolumu dolayarak uyarıcı bir bakış attım. "Hadi gel," dedim ve onu kız kardeşi, kuzeni ve dağ gibi bavullarının yanına götürdüm. "İyi bir ilk izlenim bırakmak için yardımına ihtiyacım var."

Elini uzatıp benden buketi alır ve burnuna götürerek koklar. "Oh, merak etme, beni çoktan göndermek istiyorlar."

Yüzümü kaplayan iğrenç geniş gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Öyle mi?"

Sanki fazla konuşmuş gibi dudaklarını birbirine sürter. Onu yanıma daha da yaklaştırırm, böylece durumun öyle olmadığını anlar. "Burayı seviyorum," diye fısıldar, yanakları yine kızarır. "Çok seviyorum."

"İyi," diyorum ve başının üstüne öpücük konduruyorum. "Çünkü ben de senin burada olmanı seviyorum."

ZAMAN KAPSÜLÜ KEŞFİ: BÜYÜKANNELERİNİN AŞKINI ORTAYA ÇIKARMAK, BU ÇİFTİN KENDİ AŞK HİKAYESİNE NASIL YOL AÇTI?

YAZAN: GRAHAM LEWIS

YAYIN TARİHİ: ŞUBAT 14, 2026

Geçen Sevgililer Günü'nde, Kanada'nın Toronto kentinden tarih öğretmeni Georgia Anderson, on ikinci sınıf öğrencilerinin yardımıyla oldukça sıra dışı bir e-posta gönderdi.

Anderson'ın öğrencilerinden biri olan ve şu anda Toronto Üniversitesi'nde tarih okuyan Phaedra, "Konu başlığı bulmakta zorlandığımıza hatırlıyorum" dedi. "Bütün sınıf şaşkına dönmüştü."

Georgia, bir hafta önce beklenmedik bir şekilde, kısa süre önce vefat eden büyükannesi Bonnie'den bir mektup almıştı. Mektupta Bonnie, Georgia'ya uzun zamandır kayıp olan aşkı Martha'dan ve 1949'dan 1956'ya kadar gizlice birlikte geçirdikleri yedi yıldan bahsediyordu.

Bonnie'nin de bir ricası vardı. Georgia'dan, Martha ile ayrılmak zorunda kalmadan önce birlikte gömdükleri zaman kapsülünü çıkarmasını istedi.

Georgia kabul etti ve bir hafta sonra anıların bulunduğu kutuyu kazmaya gitti. Zamanın yıprattığı eski, paslı bir metal kutu ortaya çıkardı. Ancak kilit hala sağlamdı. Georgia bir seçim yapmak zorunda kaldı: Martha'nın yaklaşık yetmiş yıl önce İngiltere'ye döndüğünde yanında götürdüğü anahtarı bulmak ya da kilidi kırmak.

"Onu kırmaya içim el vermedi," diye hatırlıyor Georgia. "Onun sağlam kalmasını istedim. Bu yüzden, Martha'ya ne olduğunu öğrenmek için internete girdim."

Ne yazık ki Georgia, Martha'nın 2015 yılında vefat ettiğini kısa sürede öğrendi. Araştırmaları onu Martha'nın torunu Callum Lewis'e yönlendirdi. "Callum, istediği kadar zor bulunacak biri değildi..." diye alay ediyor Georgia. "E-posta adresini bulmam sadece birkaç dakika sürdü."

Georgia ve Callum arasında e-postalar hızla gidip geldi. Tanışmalarından kısa bir süre sonra, Lewis ailesi kayıp anahtarı aramaya başladı, Georgia ve Callum ise çevrimiçi olarak birbirlerini tanımaya devam ettiler.

Çok geçmeden işler romantik bir hal aldı.

"Bana hoşgörüsüz bir kurbağa olup olmadığımı sorduğu anda ona aşık oldum," diyor Callum. "Georgia'dan e-posta almak, günümün en güzel anı haline geldi."

Georgia, "E-posta bildirim sesini duyduğumda her zaman heyecanlanırdım" diye hatırlıyor. "Callum en başından beri çok çekici biriydi."

Bir ay sonra, birçok e-posta, mesaj ve telefon görüşmesinin ardından Georgia, ikiz kardeşi Phoebe ve kuzenleri Madison, zaman kapsülünü yanlarına alarak Lambley'e gittiler. Tüm torunların bu hatıra hazinesini birlikte açmaya karar vermişlerdi.

"Bu, kız kardeşimin büyük planıydı," diyor Georgia. "Ve bu, Callum ile yüz yüze tanışmam için kesinlikle bir bahaneydi, ama aynı zamanda çok güzel bir fikirdi."

"Bu kadar yolu geldikleri için çok minnettardım," diyor Martha'nın kızı ve Callum'un annesi Suzette. "Ve sanki kader gibi, kocam onlar şehre gelmeden bir gün önce kayıp anahtarı buldu. Anahtar, Bonnie ve Martha'nın bir zamanlar paylaştıkları apartmanın fotoğrafinin bulunduğu eski bir resim çerçevesine bantlanmıştı."

"Çerçevenin arkasında yazılı olan el yazısı, *aşkın yaşadığı yer* diyordu," diye ekliyor Callum'un babası Michael, boğazını temizlemeden önce. "Oldukça romantik, değil mi?"

Georgia, Nottingham istasyonunda trenden indi. Callum, elinde çiçeklerle ve boğazında bir düğümle onu bekliyordu. "İlk görüşte aşk olduğunu düşünüyorum," diye hatırlıyor Callum sevgiyle. "İnanılmaz derecede gergindim, ama Georgia karşımda durduğunda her şey yerine oturdu."

Georgia, "Sanki büyükannelerimiz de orada bizi destekliyorlardı sanki," diyor. "Ve onun bu kadar yakışıklı olması da kesinlikle zarar vermedi."

O akşam iki aile Martha'nın kulübesinde bir araya geldi, aralarında bir çaydanlık ve bir yığın kurabiye vardı ve zaman kapsülünü birlikte açtılar. Kutunun içinde düzinelerce doğum günü kartı, fotoğraf, kartpostal ve aşk mektupları vardı. Ayrıca bir çift eşleşen kolye, apartmanlarının mutfağından koparılmış kare şeklinde bir fayans parçası ve içinde ikisinin fotoğrafının bulunduğu kalp şeklinde bir madalyon da vardı.

Martha, Bonnie'ye gönderdiği birkaç Sevgililer Günü kartından birinde şöyle yazmıştı: "Sen gerçek bir armağansın. Ne olursa olsun, sen her zaman hayatımın en büyük aşkı olacaksın, buna hiç şüphem yok."

"Hepimiz onu açarken ağladık," diyor Callum. "Hem yürek burkan hem de umut vericiydi. Güzel ve trajikti."

Suzette, "Masada otururken Georgia'nın Callum'u teselli etmek için elini tuttuğunu hatırlıyorum" diyor. "Nedenini açıklayamıyorum, ama o anda annemin bu ikisini bir araya getirmek için plan yaptığını anladım. Bu anı kalbimde saklayacağım."

Şimdi, bir yıl sonra, Georgia ve Callum kendi aşk hikayelerini sürdürüyorlar.

"Uzun mesafe kolay olmadı," diyor Georgia, "ama Nottingham'da bir ilkokulda öğretmenlik yapma teklifi aldım ve bu yaz taşınacağım."

Callum, "Bonnie ve Martha'nın bazı eşyalarının tekrar bir araya gelmesi beni çok mutlu ediyor" diyor. "Onların birlikte çekilmiş bir fotoğrafını, Georgia ile ilk randevumuzda çektiğimiz fotoğrafın hemen yanında, şömine rafında çerçeveli olarak saklıyorum. Onlar olmasaydı, biz de olmazdık."

"Aynen öyle," diye onaylar Georgia. "Onların cesareti ve Bonnie'nin mektubu olmasaydı, asla tanışamazdık," diye devam eder. "Umarım, nerede olurlarsa olsunlar, Bonnie ve Martha onları ne kadar sevdiğimizi ve bizi bir araya getirdikleri için ne kadar minnettar olduğumuzu bilirler."

"Umarım her şey planlandığı gibi giderse, Bonnie ve Martha bir gün torunlarının çocuklarını paylaşacaklar," diyor

Callum ve kız arkadaşından şok olmuş bir kahkaha koparıyor.

"O düzeltilemez birisi," diyor Georgia. "Ama evet, *belki bir gün*. Callum şanslıysa."

Callum, bilgisayar ekranına hayranlıkla bakarak geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Ben zaten hayattaki en şanslı adamım."

Sevginin mirası devam ediyor.

Daha fazla okumak ister misiniz?

Diğer Sevgililer Günü haberlerini inceleyin.

TALİHSİZ AŞIKLAR: 1986 SEVGİLİLER GÜNÜ'NDE KUYRUKLU YILDIZLAR BİR KEZ DAHA YOLLARINI KESİŞTİRİYOR.

LEZZETLİ BİR ARAŞTIRMA: KALP ŞEKLİNDEKİ ÇİKOLATA NEDEN KALP SAĞLIĞINIZ İÇİN DAHA İYİ OLABİLİR?.

HERKES GEMİYE: ON NİŞANLI ÇİFT, ÜCRETSİZ BALAYI İÇİN YARIŞMAK ÜZERE DENİZE AÇILDI.

TEŞEKKÜRLER

Bu inanılmaz fırsat için Maria, Lindsey ve Amazon'daki tüm ekibe, ayrıca yaratıcılığımı ortaya koymamı ve bu projeyi üstlenmemi sağlayan Dell'deki diğer yayıncılık aileme teşekkür ederim.

Sophie, sahne arkasında verdiğin tüm destek için teşekkürler! Yanlışlıkla senin çılgın yorumlarının bulunduğu taslak belgeyi gönderdiğim için çok üzgünüm. Ama bunu yapmasaydım Maria ve Lindsey ile en iyi arkadaş olamazdık... Yani, sen de teşekkür etmelisin?

Yorulmak bilmeden çalışan muhteşem menajerim Jessica'ya teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Son olarak, kocama Ben'e, tüm arkadaşlarıma ve aileme ve harika okuyucularıma bir kez daha çok teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

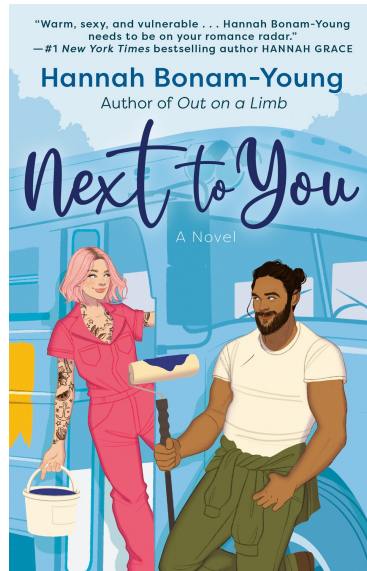
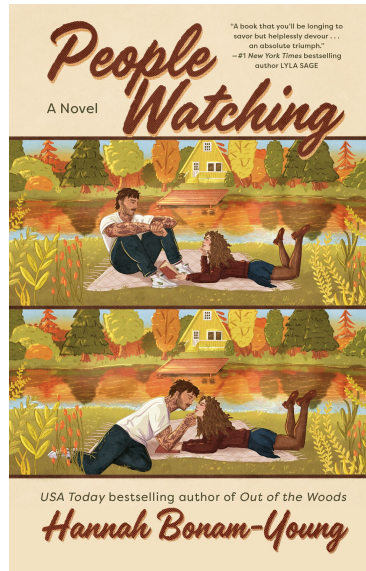

Fotoğraf © 2024 Megan Preece Photography

Hannah Bonam-Young, *New York Times* ve *USA Today* en çok satan yazarlarından biridir. *People Watching*, *Out of the Woods*, *Next of Kin*, *Next to You* ve hayatın güzel, karmaşık ve zorlu gerçekleriyle yüzleşen çeşitli ve marjinalleşmiş insanları konu alan diğer romantik romanların yazarıdır.

USA TODAY EN ÇOK SATAN
YAZAR HANNAH BONAM-
YOUNG'DAN

www.hannahbywrites.com adresini ziyaret edin.

Instagram: <https://www.instagram.com/authorhannahby/>

Haber bülteni:

<https://www.hannahbywrites.com/newsletter-1>

Facebook Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/1455534241564515/>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM